

Yuri Gagarin ve tek ülkede sosyalizm

Atilla Dirim yazdı

sayfa 9

Türkiye'de 90 tane nükleer bomba var

Hüseyin Alışkan yazdı

sayfa 5

Tekel direnişi neden bu hale geldi?

Kemal Başak yazdı

sayfa 10

sosyalyalist işçi

www.sosyalyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 391 ■ 9 Nisan 2010 ■ 2 TL

12 Eylül Anayasası çöplüğe!

12 Eylül darbecileri tarafından yazılan 1982 Anayasası ömrünü çoktan doldurdu. Halkın ezici çoğunluğu darbe anayasasının çöpe gitmesini istiyor. Toplum sivililer tarafından hazırlanmış demokratik, temel hak ve özgürlükleri tanıyan, askeri vesayeti ortadan kaldıran yeni bir anayasadan yana.

Askeri vesayetin savunucuları ise hem yeni anayasayı engelliyor hem de mevcut anayasada değişiklik yapılmasına şiddetle direniyor. CHP, MHP, TSK, HSYK ve ulusalcılar 1982 Anayasası'nı korumak için ortaklığı yerinden kaldırıyor.

Biz sosyalistler sivil-demokratik bir anayasa talebini destekli-

yoruz. Mevcut anayasa yama yapılarak düzeltilecek durumda değildir. Toptan kaldırılmalı, çöpe atılmalıdır.

Anayasa değişikliğine 'evet' diyoruz. Çünkü askeri vesayetin dokunulmazlık verdiği yüksek yargının mevcut yapısı böyle kaldıkça, darbeciler sivil mahkemelerde yargılanıp cezalandırılmakça her türlü yeni anayasa girişimi hüsrana uğrayacaktır. Sosyalistler TSK-CHP-MHP bloğunun yanında yer almaz, tarafsız kalamaz.

Anayasa değişikliğine 'evet!' Referanduma 'evet!' Demokrasiye 'evet!'

Sayfa 6-7-8

18 Temmuz 2009, "Ergenekon dağıtılacak, darbeciler yargılanacak" eyleminden

Darbeciler hesap verecek!

Balyoz darbe planına dönük hukuk dışı müdahaleler yargının mevcut yapısının değiştirilmesinin ne kadar acil bir sorun olduğunu ortaya koydu.

HSYK'nın 1 yıl önce nöbetçi hâkim olarak Ergenekon soruşturmasına atadığı isim, 12 Eylül tipi bir darbe hazırlığı içinde oldukları beş bin sayfalık askeri belgeyle ortada olan darbecileri serbest bıraktı!

Savcılar, darbecinin dostu Hâkim Kuban'a rağmen darbecileri tekrar gözaltına aldı. HSYK'nın bir uzantısı olan İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı ise darbecileri tutuklayan savcılarını sudan bahanelerle görevden aldı.

Bu hikâyenin tümü yargının ne tarafsız ne de bağımsız olduğunu ortaya koydu. Tıpkı Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ gibi HSYK, Yargıtay, Danıştay ve Anayasa Mahkemesi de eski rejimi devam ettirmek için direniyor. Onların hedefi Ergenekon ve darbe soruşturmalarını durdurmak, darbeci subayları özgür bırakmak, darbe suçunun cezasız kalmasını devam ettirmek; Susurluk'ta Şemdinli'de olduğu gibi cinayet şebekesinin üzerini örtmek.

Sayfa 2-3

TSK-CHP-MHP gerici ittifakını durduralım!

Statükoyu yerle bir edelim!

Balyoz darbe planı soruşturması yargının mevcut yapısının değiştirilmesinin ne denli acil bir gereklilik olduğunu ortaya koydu.

12 Eylül Anayasası'nı savunanların kol kanat gerdiği Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu, 1 yıl önce Hâkim Oktay Kuban'ı Ergenekon davasının görüldüğü İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'ne atamıştı. Kuban, nöbetçi olduğu günlerde ifade vermeye gelen darbeci subayları birer birer, bazen de topluca serbest bıraktı.

Bağımsız ve dokunulmaz olduğu ileri sürülen yargı suç işliyordu. Hukuku çiğniyor, adaleti engelliyordu. Kanlı bir darbe hazırlığı içinde yer aldıkları TSK tarafından bile kabul edilen Balyoz darbecileri hakkında "kuvvetli suç olgusu"na rastlamayan Hâkim Kuban, askeri vesayet rejiminin tüm çürümüşlüğüne gözler önüne serdi. HSYK ise darbecinin dostu hâkimine hemen sahip çıktı.

HSYK'nın gücü nereden aldığı açık. Emrinde 800 bin asker ve tonlarca silah olan Genelkurmay Başkanı geçen ay kalktı, maaşları yarıya indirilen Ergenekon sanığı TSK mensupları için yardım vakfı kuracaklarını açıkladı. Islak imzacı Dursun Çiçek'in tutuklanmasına gerek olmadığını söyledi ve 2011'in ilk aylarında darbe yapmaya hazırlanan 3. Ordu Komutanı Saldıray Berk'in "arkasındayız" dedi. Bağbuğ, Ergenekon ve darbe soruşturmalarına defalarca müdahale ederek anayasal suç işledi. Genelkurmay Başkanı olunca, yargının bağımsızlığına pek düşkün olanlar susuyor.

Darbeleri yapan güç darbeyi savununca gerek HSYK gerekse Oktay Kuban gibiler halkın vicdanında çoktan mahkûm olmuş suçluları serbest bırakıyor. Bununla da kalmıyor. Yargı, bizzat yargının bağımsızlığına gölge düşürüyor. Erzincan'daki Ergenekon'u soruşturan

23 Ocak 2009, kara, fırtınaya rağmen binlerce insan Balyozcular yargılansın diye yürümüşü.

savcılarının yetkileri bir gecede iptal ediliyor, İstanbul'da Balyozcuları tutuklayan 2 savcı görevden alınıyor. Bunları yapan bizzat HSYK.

Solcu olduğunu söyleyip de anayasa değişikliğine yargı ile ilgili düzenlemeler gerekçesiyle itiraz edenlerin düştüğü yere bakın. HSYK'nın ve Genelkurmay Başkanı'nın, Ergenekon'un avukatı olduğunu söyleyen Deniz Baykal'ın yanındalar. Tabii ki ruh ikizi Devlet Bahçeli'yle de aynı yerde duruyorlar.

Hukuk tamamen siyasal bir şeydir. Bugüne dek darbeciler tarafından yazıldı. Halk her seferinde darbecilerin devirdiği partilere oy vererek bu hukuku değiştirmeye çalıştı. Ancak ya yeni darbelere bunu engelledi,

ya da Anayasa Mahkemesi bu partileri kapattı, yapmak istedikleri değişiklikleri iptal etti.

Kendine "komünist" ya da "devimci" adını takan darbecilerin dostları basit gerçeği görmemizi istemiyor. Gerçek her zamanki gibi açık ve sade: TSK darbe yapıyor, yapmadığı zamanlarda yargı darbe yapıyor, her ikisi de dokunulmazlığı 1982 Anayasası'nda alıyor. Seçilmiş hükümetlerin, hükümet etme hakkı yine darbe anayasasına dayanarak gasp ediliyor veya darbecilerin kuklası olan politikacılar hükümet oluyor. Arka planda ise örtülü askeri diktatörlük devam ediyor.

İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler on yıllardır bu kâbusu yaşıyor. Ve artık buna son vermekte kararlılar. Ergenekon ve darbe

soruşturmalarını ilerleten halkın çoğunluğunun desteğidir. Bu destek zaman zaman kendini sokakta gösteriyor. Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonunun 2 yılda düzenlediği gösterilere 50 binden fazla insan katıldı. Herkes biliyor ki bu buzdağının görünür yüzü. Kürtler, dindarlar, demokratlar ve sosyalistlerden oluşan, toplumun yüzde 60'ını geçen bir çoğunluk geri adım atmıyor.

Bütün patırtı darbe oyunlarına zemin hazırlayan hukukun değiştirilmesini engellemek için. Sosyalistler asla statükodan yana olamaz. Devrimciler asla katillerle aynı yerde duramaz. Sadece zalimlere karşı adalet içinde değil, işçi sınıfı mücadelesinin önünün açılması içinde Türkiye'deki gericiğin biricik

kaynağı askeri vesayet rejiminin yıkılması gerek. Çürümüş rejim çatırıyor. Sosyalistlerin görevi tüm demokrasi yanlılarını darbecileri yenmek için kitlesel bir mücadelede birleştirmektir.

Şimdi kritik bir dönemdeyiz. Ya hep birlikte demokrasiyi savunacağız ya da darbecileri özgür bırakan hukuk üstün gelecek. Ya bu ülkede hak ve özgürlükler tanınacak ya da CHP-MHP gerici ittifakı kan dökülecek. Bir işçi, bir devrimci burada tarafsız kalamaz.

Aşağıdan mücadele bugün her zamankinden önemli. Demokratik ve kitlesel protestolar hayati. Darbecilere karşı sivil direnişi askeri vesayeti ezen bir harekete dönüştürelim, statükoyu yerle bir edelim.

Volkan Akyıldırım

Darbeci subaylar serbest bırakılamaz!

Darbeci generalleri bir türlü içeride tutulmuyor.

Kimileri balyoz soruşturmasında olduğu gibi hakim eliyle serbest bırakılıyor, kimileri ise "hastalanıyor" ve askeri hastane GATA'ya giderek serbest kalıyor.

İlk olarak eski Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur, GATA'ya yatırılmıştı. Durumu çok ciddi olduğu iddia edilen Eruygur, 21 Eylül 2008'de tahliye edildi ve ardından GATA'ya sevk edildi. Bir süre GATA'da kaldıktan sonra taburcu oldu. En son Bağdat Caddesi'nde kahve içerken görüntülendi, sapasağlamdı.

Emekli Orgeneral Hürşit Tolon ise 23 Ocak 2009'da rahatsızlığı gerekçesiyle GATA'ya sevk edildi, yattıktan 16 gün sonra da sağlık gerekçesiyle tahliye edildi. Tolon, geçen ay Harbiye toplantısında görüldü. Gayet sağlıklıydı, takım elbiseyle ortalıkta dolanıyordu. Jitem kurucusu emekli Tuğgeneral

Levent Ersöz, 'usulsüz' olarak sevk edildiği GATA'da 6 ay yattı. Cezaevine dönmek için kendisine ölümcül mikrop enjekte ettirdiği ileri sürüldü. Son olarak Silivri Devlet Hastanesi'ne yatırıldı.

Ergenekon sanıklarından Hasan Atilla Uğur da 4 ay GATA'da yattı.

Emekli Albay Arif Doğan ise Eylül 2008'den beri üç hastane değiştirdi, 16 Temmuz 2009'dan beri GATA'da yatıyor.

Balyoz darbecisi Çetin Doğan'da GATA'da çıktı, 2 Balyozcu generale birlikte oraya sığınmıştı. GATA eski Komutanı Emekli Tümgeneral Tuncay Çakan'da balyoz darbesine karışanlardan biriydi, o da tutuklandı.

Darbeciler hakkındaki cezasızlık durumu sürdükçe, rütbeliler serbest kaldıkça darbe tehdidi devam edecek. Taşa atan kürt çocukları içeride, cuntacılar dışarda, kimse bunu kabul etmemizi beklemesin!

12 Eylül tipi bir darbe: Balyoz

20 Ocak günü Taraf gazetesi Balyoz darbe planını yayımlamaya başladı. 1. Ordu Komutanlığı 2003 yılının başında, iki ay önce tek başına hükümet kuran AKP'yi devirmek için 4 aşamalı bir darbe planı yapmıştı. Bir ay sonra Balyoz planına imza atan 49 darbeci komutan gözaltına alınıp sorgulanmaya başladı. Cuntacılar dönük operasyon, Taraf Gazetesi yazarı Mehmet Baransu tarafından savcılığa teslim edilen 5 bin sayfalık darbe planının Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nda hazırlandığı kesinleşince başladı.

12 Eylül darbesine zemin için 1978 yılında Bayrak Harekatı başlatılmıştı. Harekât, Kürtler başta olmak üzere birçok kesime ve bölgeye dönük saldırıları, provokasyonları içeriyordu. 2003 tarihli Balyoz planı ise "12 Eylül tipi" bir darbeyi hazırlamayı hedefliyordu. İstanbul'da Selimiye kışlasında tatbikat adı altında 29 general ve 133 kurmay subay tarafından hazırlanan Balyoz Harekatı, Çarşaf, Sakal, Suga ve Oraj adlı 4 aşamadan oluşuyordu. Dönemin 1. Ordu Komutanı ve Balyoz darbesinin başındaki isim Çetin Doğan her ne kadar darbe hazırlıklarının "harp oyunu" olarak yutturmaya kalksa da halkın çoğunluğu için bu plan dehşet verici ölçüde gerçektir.

Çetin Doğan liderliğindeki cuntanın balyozu böyle inecekti:

- Fatih ve Beyazıt camilerine bombalı saldırılar düzenlemek.
- Kaotik gösteriler ve provokasyonlarla dolu bir süreci başlatmak.
- Askeri birliklere dönük saldırılar düzenlemek, fakat "şeriatçılar" yaptı diye göstermek.
- Ege'de Türk ve Yunan orduları arasındaki gerginliği artırmak, eğer çatışma yaratılamıyorsa kendi savaş uçağını düşürmek ve bunu Yunan ordusu düşürmüş gibi savaş provokasyonu yapmak.
- Meclisin üzerinden savaş uçaklarıyla alçaktan uçuş yapmak.
- Ordunun yönetime el koyması.
- Toplu gözaltı ve tutuklama dalgası.
- Doğu'da direnen Kürtlere ve İstanbul'da direnen eylemcilere İsrail tipi müdahale.
- Kukla politikacı ve bürokratlardan oluşan Balyoz Hükümeti'nin işbaşına getirilmesi.

20 Ocak günü Taraf Gazetesi tarafından 5 gün arka arkaya yayınlanan plan halkı ayağa kaldırdı. 21 Ocak'ta aralarında DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan'ın da bulunduğu 70 Milyon Adım Koalisyonu aktivistleri İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak Balyoz hakkında suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusu üzerine savcılık soruşturmayı hemen başlatırken Mehmet Baransu da bir bavul dolusu darbe belgesini savcılığa teslim etti.

23 Ocak günü Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu'nun sivil direniş çağrısıyla dondurucu soğuşa, kara ve fırtınaya rağmen binlerce darbe karşıtı İstanbul'da, Tünel Meydanı'nda buluştu. "Kafes-Balyoz: Darbe planı yapanlar yargılsın" talebiyle Taksim'e yürüyen öfkeli kalabalık "darbelere karşı direneceğiz" sloganını attı. 8 Şubat'ta Taraf Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ahmet Altan tanık sıfatıyla Selimiye Kışlası'nda askeri savcılığa ifade verdi. Habertürk, NTV, CNN, Hürriyet gibi darbe yanlısı medya kuruluşlarının tüm çabalarına rağmen halk cuntacıları ve onların karanlık planlarını tanyordu. Halkın demokrasi isteği galip geldi, balyoz cuntaya indi.

(marksist.org'dan alınmıştır)

6 sendikadan ortak çağrı: 1 Mayıs'ta Taksim'e!

6 sendika konfederasyonu, TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ, MEMUR-SEN, KAMU-SEN ve KESK, 1 Mayıs'ı birlikte kutlama kararı olarak, İstanbul'daki kutlamaların merkezinin Taksim olacağını duyurdu. Emek örgütleri, yetkililerden Taksim meydanının 1 Mayıs kutlamalarına açılmasını talep etti.

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-İŞ), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Hak İşçi Sendikaları Konfederasyonu (HAK-İŞ), Memur Sendikaları Konfederasyonu (MEMUR-SEN), Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonu (KAMU-SEN) ve Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) bu yıl 1 Mayıs'ta ortak hareket etme kararı olarak, İstanbul'daki kutlamaların Taksim meydanında yapılacağını duyurdu.

5 Nisan'da TÜRK-İŞ Genel Merkezi'nde yapılan açıklamada, iş güvencesi, insanca ve özgürce bir yaşam, eşitlik, adalet ve demokrasi için 1 Mayıs'ta konfederasyonların birlikte kutlama kararı aldığı İstanbul dışındaki şehirlerde de 1 Mayıs kutlamalarında tüm emek örgütleri ortak hareket edeceği belirtildi.

Tek ve kitlese 1 Mayıs!

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı 31 Mart'ta yaptığı yazılı açıklamada bu yıl 1 Mayıs kutlamalarının İstanbul'da Taksim Meydanı'nda yapılmadığı çağrısında bulunmuştu. DSİP'in açıklamasının

tam metni:

"1 Mayıs tartışmaları yeniden başladı. Şimdi yine hangi alanda nasıl bir 1 Mayıs mitingi yapacağımızı uzun uzun tartışacağız. Yıpratıcı tartışmalara girmek yerine, bugünden 1 Mayıs'ın hangi alanda ve nasıl kutlanacağı açıkça ilan edilmelidir.

Bizim önerimiz, emek örgütlerinin birleşik ve tek 1 Mayıs kutlaması yapmaları yönündedir. Yani tek bir 1 Mayıs gösterisi olmalıdır ve o da İstanbul'da, Taksim alanında yapılmalıdır. Aksi takdirde 1 Mayıs'ta Taksim çağrısı yapıp birçok kentte irili ufaklı onlarca 1 Mayıs gösterisi örgütlemek Taksim çağrısını sabote etmektedir.

Tek bir 1 Mayıs mitingi, içinden geçtiğimiz koşullarda emekçilere ve tüm ezilen kesimlere sesini gür bir biçimde çıkartma ve sahip olduğu gücü gösterme şansı tanyacaktır. 2009 yılında irili ufaklı çok sayıda işçi eylemi gerçekleşti. İşçi hareketi kıpırdanmaya başladı. 2008'in sonunda KESK'in önerdiği Ankara mitingi, ardından 15 Şubat'ta İstanbul'da Türk-İŞ, KESK ve DİSK'in çağrısıyla örgütlenen miting, kamu çalışanlarının tek tek işkolalarında grev ve yürüyüşler örgütlemesi, KESK'in diğer kamu sendikalarıyla örgütlediği bir günlük grev binlerce işçinin katıldığı grev sonrası yürüyüş ve en sonunda gündemde çok önemli bir yer kaplayan Tekel işçilerinin Ankara'da 4C'ye karşı direnişi.

Özellikle Tekel işçilerinin direnişi yeniden işçi sınıfında birlikte

mücadele etme isteği yönünde bir eğilimin oluşmasına yardımcı oldu. 1 Mayıs, bu eğilimi birleştirmek için önemli bir fırsat olarak görülmeli. Kapitalizmin küresel krizinin etkilerine ve hükümetlerin krizin faturasını işçilere ödetme eğilimine karşı mücadele en son örneğini Yunanistan'da yaşanan grev hareketlerinde gördüğümüz gibi belirleyici olmaya devam edecek.

1 Mayıs'ın birleşik örgütlenmesi iki açıdan daha çok önemli. Kürt sorununun siyasal çözümünde ne kadar ısrarlı olduğunu Kürt halkı Newroz'da kanıtladı. 1 Mayıs, birleşik bir biçimde örgütlenirse, Kürt halkının barış çılığına batıdan güçlü bir destek verilebilir.

İkinci sorun ise Ergenekon davasının sonuna kadar gitmesi ve darbe girişimlerinde bulunanların ırkçı ve milliyetçi bir siyasi blok örgütlenme çabalarına karşı da 1 Mayıs özgürlükleri hep birlikte savunacağımız bir gün olmalıdır.

Tekel işçileri, eylemlerinde giderek daha duyulur bir biçimde, "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği" sloganını öne çıkartmaya başlamıştı. İşte 1 Mayıs bu sloganın on binlerce emekçiye mal olduğu bir gün olarak örgütlenmelidir."

Doğan Tarkan
DSİP Genel Başkanı
31 Mart 2010

GÖRÜŞ

Yargı bağımsız kalsın!

Cumhuriyet gazetesinde Emre Kongar'ın köşe yazısı ilgimi çekti.

"Perşembe günü ÖDP'nin Anayasa değişiklik paketi karşısındaki tutumunu özetleyerek vermiştim" diyor, "Bugün TKP bildirisinin ana hatlarını okurlarımla paylaşıyorum".

Ve köşenin yüzde 90'ı TKP bildirisini aktarıyor.

Sonunda da müjdesini veriyor: "Yarın Halkın Kurtuluş Partisi ile devam edeceğim. Özellikle genel sekreterinin anlattıkları çok ilginizi çekecek sanırım."

Çekecekti kuşkusuz, ama iki gün üst üste Cumhuriyet almayı midem kaldırmadı, genel sekreterin anlattıklarını okuyamadım.

Halkın Kurtuluş Partisi, flamarına "Yaşasın İkinci Kurtuluş Savaşımız" sloganını yazan parti.

Pankartlarında kalpaklı Mustafa Kemal ile Lenin'in yan yana yer aldığı parti. Yanlış anlamayın, ayrı ayrı pankartlarda değil, aynı pankartta, yan yana.

Kongar, acaba ÖDP, TKP ve HKP'nin anayasa karşısındaki tutumlarını Cumhuriyet okurlarıyla niye paylaştı?

Bu üç partiyle Cumhuriyet'in tutumları aynı da ondan!

ÖDP diyor ki, "AKP'nin gündeme getirdiği anayasa değişiklik paketi kendi iktidarını güçlendirme niyetinin bir ürünüdür. AKP'nin 12 Eylül anayasasının yarattığı kurumlarla bir sorunu yoktur. AKP'nin amacı bu kurumları ele geçirecek kendi tekeli iktidar yapısını kurmaktır."

TKP diyor ki, "AKP, bu değişiklikleri kendi iktidarını güçlendirmek, mutlaklaştırmak ve yıkıcı icraatlarını hızlandırmak için arzulamaktadır."

ÖDP diyor ki, "Bugün Türkiye'nin yargı reformuna ihtiyacı vardır. Ama AKP'nin gerçek bir yargı reformuna niyeti yoktur.. AKP, bırakın yargının siyasal iktidara bağımlı olmaktan kurtarılmasını, kendi siyasi iktidarına bağımlı bir yargıyı istemektedir. Anayasa değişikliği paketindeki maddeler bu yöndedir."

TKP diyor ki, "Paketin odağında yüksek yargıyı hedef alan kapsamlı ve kabul edilmesi olanaksız öneriler yer alıyor. Hükümet partisi kimseye hesap vermemek, hiçbir kuralla sınırlanmamak ve her konuda son sözü söylemek istiyor."

ÖDP diyor ki, "Emekçiden, ezilenden yana olmayan, halkı oy verme dışında dikkate almayan hiçbir usule destek yok. Bu anlamda AKP'ye de destek yok!"

TKP diyor ki, "Emekten yana partilerin, sendikaların, aydınların bu paket karşısındaki biricik tutumu, topyekûn ve ikirciksiz ret olmalıdır."

Birinci iddia şu: AKP değişiklikleri kendi çıkarları için yapıyor.

Kuşkusuz doğru. Tabii ki AKP kendi çıkarlarını düşünüyordur. Ama konu AKP'nin ne düşündüğü değil ki. Ne yaptığı.

Ne yaptığı ise çok açık. 12 Eylül anayasasını deliyor. Hem de Anayasa Mahkemesi, YAŞ, HSYK, Yargıtay gibi 12 Eylül toplumunun temel kurumlarından bazılarını zayıflatarak deliyor. Bu arada AKP kendini de düşünüyormuş, bize ne? Bu kurumların zayıflaması "emekten yana partilerin, sendikaların, aydınların" işine gelir mi, gelmez mi? Açık ki, gelir.

İkinci iddia şu: AKP, yargıyı bağımsız kılmıyor, siyasi iktidara, yani kendisine bağlıyor.

Yoo, siyasi iktidara bağlamak, kendine bağlamak anlamına gelmez. AKP ilelebet hükümet mi olacak? Beğenmeyen, AKP'yi seçimlerde devirir, yargı da AKP'ye bağlı olmaktan çıkar.

Ayrıca, siyasi iktidara, yani halkın seçilmiş temsilcilerine bağlamayacak da nereye bağlayacak?

İyi mi, yargıya hiç dokunmayalım, şimdiki gibi kalsın! Genelkurmay brifinglerine gitsin, Genelkurmay'ın beğenmediği partileri kapatsın, meclise müdahale etsin. Bağımsız kalsın yani!

Roni Margulies

NATO birlikleri Afganistan'daki cinayetin kanıtlarını nasıl gizledi?

Cinayeti gizlemek için bir aydır uğraşmakta olan NATO nihayet 5 Afgan sivilin ölümüne sebep olan olayları doğruladı.

Özel kuvvetlerin askerleri önce 3'ü kadın 5 Afgan sivil öldürdüler, ardından kurşunlarını kurbanlarının bedenlerinden çıkartıp yaralarını alkolle yıkadılar. Hatta duvarlardaki kurşun izlerini onarıldıktan sonra bütün bir koridoru yeniden boyadılar.

Kabil'in güneyinde bulunan Gardez'de yaşanan bu cinayetler, olayı görgü tanıklarından öğrenen Afgan müfettişlerce araştırıldı. NATO resmi açıklamasında bu 5 kişinin ölü olarak bulunduğunu iddia ediyordu.

Tüm bu vahşilikler yaşanırken ülkenin kukla başkanı Hamid Karzai, Batı'ya yönelik sert konuşmalar yapmaya çalışmaktaydı. Artık -halk gönüllü olarak istemediği sürece- hiçbir NATO saldırısına izin vermeyeceğini öne sürdü. "Afganistan, halk başkanlarının bağımsız olduğuna inandıkları

zaman, hükümetlerinin bağımsız olduğuna, bir kukla olmadığına inandıkları zaman düzelecek" diyor-du.

Karzai, Batı'nın "yardımlaşma-işbirliği" olduğunu iddia ettiği şeyin "sadece bir işgal" olmaktan ince bir çizgi ile farklılaştığını söylerken gerçeği itiraf ediyordu. Karzai zamanının büyük kısmını Kandahar'a yeni saldırılar düzenlenmesi ve böylece Afganistan'ın güneyinin "daha güvenli" bir yer

olması için destek aramaya harcıyor.

NATO'nun savaşı sadece yıkım getiriyor. Ancak seçimin yaklaştığı dönemde bütün büyük partiler devam eden bu savaş hakkında sessiz kalmak konusundaki gizli anlaşmalarını sürdürecekler. Bu acil bir konu -ve ufukta sona ereceğine dair hiçbir işaret görünmüyor.

Tom Walker

Berk Efe Altınal,

Socialist Worker'dan çevirdi

Afganistan'daki savaşta kollarını ve bacaklarını kaybeden askerlerin sayısı son dönemlerde büyük bir artış gösterdi. Geçen yıl 54 asker en az bir uzvunu kaybetti -ki bu geçen üç yılın toplamı kadar bir sayı.

Eğer ordunun son teknoloji yaşam kurtaran sağlık hizmetleri olmasaydı bu askerlerin çoğu ölmüş olacaktı. Bahsettiğimiz bu teknoloji sıradan insanlar için çok pahalı, oysa hükümeti ölen insanların utancını taşımaktan kurtarmak için hiçbir masraftan kaçınmayarak askerlerin hizmetine sunuluyor.

Ancak askerlikleri sona erenler hayatlarının geri kalanında çok az destek görüyorlar. Hem çalışmıyorlar hem de savaşın dehşet dolu anıları ve travması hayatları boyunca peşlerinde oluyor. Savaşta bulunmuş her 6 Britanya askerinden 1'i bugün esvaz.

Şu anda İngiltere'de 20 bin eski asker çeşitli suçlardan hapiste yatıyor, bu Afganistan'da aktif olarak görev yapan askerlerin sayısından daha fazla.

Putin patlamaların ardından gerilimi tırmandırıyor

Rusya'ya bağlı İnguş Cumhuriyetinde meydana gelen patlamalar bölgedeki yeni bir savaş için zemin oluşturabilir.

5 Nisan günü İnguş Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığının önünde bir intihar bombacısı polis arabasını patlattı. Patlamada iki görevli hayatını kaybetti. Olay yerini araştırmak üzere bir grup müfettiş İçişleri Bakanlığına geldiğinde ise bu kez uzaktan kumandalı bir bomba patlatıldı. Kuzey Kafkasya'da ise Dağıstan'da demiryolu üzerinde bir bombalı saldırı gerçekleşti.

Bu olaylar geçen hafta Moskova'da meydana gelen metro patlamasının ardından yaşandı.

İki kadın intihar bombacısının düzenlediği ve 40 kişinin öldüğü bu patlama, Londra'da 2005 yılında yaşanan metro saldırılarını hatırlatmaktaydı.

Vladimir Putin'in Kremlin'i saldırıların suçlusunu olarak Müslüman bölgelerdeki İslamcılar gösteriyor. Putin İslamcılarının tama-

men ortadan kaldırılmaları gerektiğini söylüyor.

Bu savaş tehditleri Rusya'nın 1990'ların sonunda Çeçenistan'la yaptığı savaşın öncesindeki dönemi çağırıyor. O zaman da Çeçenistan'la olan savaşı meşru göstermek için Rus güvenlik örgütü, Çeçenlerin yaptığı ilan edilen benzeri patlamaları tertiplemişti. Patlamaların Rus devleti tarafından tertiplendiği çok sonraları anlaşılmişti.

Hem İnguş Cumhuriyeti ve hem de Dağıstan, Çeçenistan'ın sınır komşuları. Putin'in açıklamaları bölgede gerginliğin sürekli artmasına sebep oluyor. Herkes Putin'in, sorunları işgaller ve hava saldırıları ile çözmek istediğinin farkında.

Bu yaşananlar yeni bir savaşın başlangıcı olabilir. Çeçenistan'da Rusya'nın sebep olduğu savaş yeni bir militan kuşağın yetişmesine sebep oldu. Yeni bir savaş bu çarkın dönmeye devam etmesinden başka hiçbir şeye yaramayacak.

İsrail, Gazze'yi tehdit ediyor

Gazze'de 3 çocuğun yaralanmasına sebep olan hava saldırılarının üzerinden çok zaman geçmedi ama İsrail yeni ve kapsamlı askeri saldırı tehditinde bulunuyor.

İsrail ordusu uçakları ve helikopterleri ile silah deposu ve cephanelik olduğunu iddia ettikleri hedeflerin üzerine bomba yağdırıyor. Ancak gerçek çok farklı, bombaladıkları bölgede mülteci kampının bir parçası olan 2 karavan vardı ve bombalamanın ardından bir peynir fabrikası ateş aldı.

Gazze acil yardım servislerini yönetmekte olan Muaviye Hüseyin, 3 çocuğun yaralanmasına patlamalar sırasında parçalanmış camların sebep olduğunu bildirdi. İsrail başbakan yardımcısı Silvan Şalom ise bölgede 'yakın gelecekte' yeni ve kapsamlı bir askeri operasyonun gerçekleşeceğini açıklayarak tehditler savurdu.

İsrail'in 2008 yılının Aralık ayında Gazze'de gerçekleştirdiği savaş sırasında 1400 Filistinli yaşamını yitirmişti. 1 Nisan günü o zamandan beri yaşanan en büyük saldırı gerçekleştirildi. Bir yıl içerisinde İsrail askerlerinin 90 Filistinliyi öldürdüğü tahmin ediliyor.

İsrail bu saldırının Gazze'den gerçekleştirilen roket saldırılarına cevap niteliğinde olduğunu söylüyor. 1 Nisan'da gerçekleşen saldırıların da bir İsrail askerinin ölümüne sebep olan roket saldırılarına misillime olarak gerçekleştirildiği açıklandı.

Bu olayın hemen öncesinde İsrail yerleşimcilerine 1600 yeni ev inşa edileceğini açıklamıştı.

Türkiye'de 90 nükleer bomba var!

Nükleer santraller nükleer silah içindir

Obama yönetimi yeni bir nükleer politikayı hayata geçirmeye karar verdi. Bu yeni politikaya göre var olan nükleer silahlarda azalma yapılacağı ve yeni nükleer silahların yapılmaması yönünde adımlar atılacağı belirtiliyor. Bu bağlamda The Times gazetesinin haberine göre ABD yönetimi Türkiye, İtalya, Belçika, Almanya ve Hollanda'da bulunan nükleer silahlarını geri çekme kararı aldı. İncirlik Üssü'nde 50'si ABD'nin olmak üzere 90 adet nükleer bomba bulunduğu kaydediliyor. Daha önce tamamı ABD'ye ait olan bu bombalar bir süre önce 40'ı kullanılmak üzere Türkiye kontrolüne verildi.

Bu konuda asıl sorulması gereken sorular, ABD'nin yeni nükleer politikasına göre Türkiye'de de bulunan nükleer silahları geri çekerken hepsini birden mi götürecektir yoksa kontrolünü Türkiye'ye verdiği 40 bombayı bırakacak mı? Bırakacaksa hangi şartlar altında bırakacak? Bölge halkı bu bombaların orada olmasını kabul edecek mi?

Bir yandan bu tartışmalar sürerken diğer yandan Türkiye'de nükleer santral tartışmaları Çernobil felaketinin yıl dönümünde alevlendi. Bizler biliyoruz ki çok pahalıya mal olan nükleer santraller sadece enerji üretmek

için kullanılmıyor, aynı zamanda birer nükleer bomba görevi de görüyor. Nükleer santral sahibi olan tüm ülkeler aynı zamanda nükleer silahlara da sahip.

Geçtiğimiz günlerde ihale bile açılmadan Güney Kore'li bir firmayla ayrıntıları belli olmayan "hayali" bir nükleer santral anlaşması imzalandı. AKP, nükleer sevdasını geliştirmiş ülkelerin seviyesine çıkmak, milli kalkınma, rekabet gibi içi boş kavramlarla açıklamaya çalışırken insan sağlığı, çevre, para gibi konular da ağzını bıçak açmıyor.

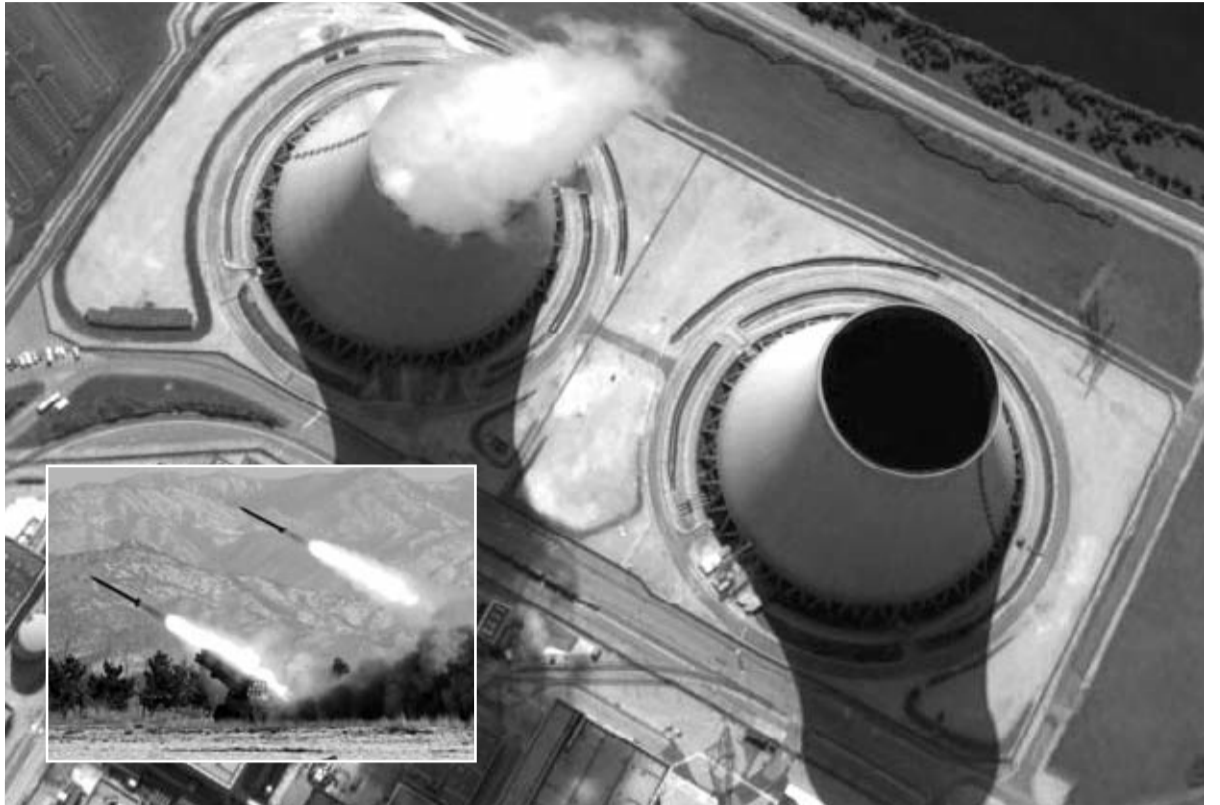
Başta da söylendiği gibi nükleer santraller sadece enerji üretmek amacıyla kurulmazlar onlar aynı zamanda birer nükleer silahtır. İsrail, İran, Hindistan ve Pakistan'ın nükleer silahlanmasıyla hareketlenen Ortadoğu coğrafyasında elbette ki Türkiye'de aktif rol oynamak istiyor. AKP hükümeti bunu nükleer enerjiye sahip olarak yapmak istiyor.

Nükleer santrallara nükleer silah içindir.

Antikapitalistler nükleer santrallere ve nükleer silahlanmaya karşı dünyadaki diğer aktivistlerle birlikte aktif bir şekilde mücadele etmelidir..

25 Nisan'da nükleer çılgınlığa karşı tepkimizi sokakta göstere-

Hüseyin Alışkan

'12 milyon kişi nükleer silahların üzerinde oturuyor'

Savunma Bakanlığı danışmanlığı da yapan emekli büyükelçi Taner Baytok, bilinenin aksine nükleer silahların Adana'daki İncirlik Üssü'nden değil İstanbul'da olduğunu açıkladı. Baytok, nükleer silahların bir bölümünün Karadeniz'de bulunduğunu, Soğuk Savaş sonrasında Avrupa'dakilerin mekanizmaları değiştirilirken Türkiye'dekilere hiç dokunulmadığını söyledi.

"İstanbul'da 12 milyon kişi nükleer bombaların üzerinde oturuyor. Bir patlama anında, silahlar Boğaz'ın altına üstüne getirecek güçte." Eski Savunma bakanı danışmanı Türkiye'de bulunan nükleer silahların İstanbul'da olduğunu bu sözlerle anlattı. Baytok, nükleer silahların ABD ile Rusya arasında bir nükleer savaş çıkma olasılığına karşı İstanbul ve Karadeniz'de konuşlandırıldığını ilk kez açıkladı.

1950-1991 yılları arasındaki döneme Soğuk Savaş adı veriliyordu. 2. Dünya Savaşı'nda Japonya'ya attığı nükleer bombalarla üstünlük kuran ABD'ye karşı Rusya nükleer bir güç olarak rekabet etmeye başlamıştı. Dünya uzun süre soğuk savaşın nükleer bir kabusu dönüşeceği

korkusuyla yalarken nükleer silah üretimi hızlanmıştı.

Türkiye jeopolitik konumuyla Soğuk Savaş'ın üstlerinden biri oldu. Bir NATO üyesi olarak, ABD'nin nükleer silahlarını sınır komşusu Rusya'ya çevirmesine yataklık yaptı. "Anahtarın biri ABD'de, diğeri ise ev sahibi ülke olduğundan Türkiye'de. Savaş halinde bu çifte anahtar sistemi devreye giriyor ve silahlar gönderiliyor" Eski Savunma Bakanı Danışmanı Taner Baytok, 1991'de Rusya'daki rejimin çökmesini takiben Avrupa'daki nükleer silahların mekanizmaları değiştirildiğini, fakat Türkiye'dekilere dokunulmadığını söyledi: "Nükleer silah konusunda alınan tek hükümet kararı 1972 tarihini taşıyor. O günden bu yana hiçbir karar alınmamış. O karar da ilginç... Kararda, gereği olmadığı takdirde Türkiye'deki nükleer silahlar konusunda hiçbir değişiklik yapılmayacağı yer alıyor. Bunun anlamı da şu; ne yeni nükleer silah isteriz, ne de eskileri veririz..." Hükümet halka gerçeği açıklamalı: Türkiye'de kaç nükleer silah var? Bu silahlar nerede? Neden burada tutuluyor?

NÜKLEER İSTEMİYORUZ!
BAŞKA BİR ENERJİ MÜMKÜN!

25 Nisan Pazar - Saat: 12.00
KADIKÖY TEPE NAİTİLUS
Küresel Eylem Grubu

Nagazaki'yi, Hiroşima'yı unutma!

Atom çekirdeğinin belli kimyasal tepkimeler sonucu enerji açığa çıkartan ve patlama yaratan silahlara nükleer silah, atom bombası, hidrojen bombası gibi isimler veriliyor. Nükleer silahlar ilk olarak 2. Dünya Savaşı sırasında ABD tarafından Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki (aslında Kokura'ya atılması planlanmıştır) kentlerine atılarak kullanılmıştır. Bombaların atılmasından hemen sonra meydana gelen radyoaktif serpintide 110 bin kişi, daha sonraki yıllarda ise on binlerce insan maruz kaldıkları etki sebebiyle hayatını kaybetti.

1970'de yürürlüğe giren Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Antlaşması (NPT)'ni Türkiye'nin de içinde olduğu 189 ülke imzalamıştı. Bu anlaşmaya göre ABD, Rusya, Çin,

Fransa ve İngiltere nükleer güç olarak tanımlandı. Ancak anlaşmayı imzalamayan Hindistan, Pakistan, Kuzey Kore, İran, Küba ve İsrail'de nükleer güce sahip ülkeler arasında.

Birleşmiş Milletler bu konuda yayımladığı bir raporda bir megatonluk bir nükleer bomba 300 km²'lik bir alan içinde korunmasız halkın %90'ını öldürebilir, 10 tonluk bir biyolojik silah 100.000 km²'lik bir alan-daki halkın %25'ini öldürür ve %50'sini hastalandırır bilgilerine yer veriyordu. Sadece üzerinde kullanılan ülke değil tüm dünya açısından bu denli büyük riskler ve tehlikeler taşıyan nükleer silahların dünya üzerindeki dağılımı ise kesin sonuçlara dayanmamakla birlikte şu şekilde: Çin 6.333 aktif savaş başlığına sahip olan birinci ülke durumunda, Çin'i 5.830'la

SSCB'nin mirasçısı Rusya, 5.730'la işgalci ABD, 350 ile Fransa ve 200 ile İngiltere takip ediyor. Bunların haricinde Hindistan ve Pakistan'da 50'ye yakın aktif nükleer savaş başlığı bulunuyor. İsrail ve İran ise bildirilmiş olmamasına rağmen 200'e yakın savaş başlığına sahip olan ülkeler. Kuzey Kore, Brezilya, Arjantin, Beyaz Rusya, Kazakistan, Ukrayna ve Güney Afrika'da nükleer silahlara sahip olan diğer ülkeler arasında bulunuyor.

Tüm bu verilere rağmen ABD, İran'ı dünya kamuoyunda "nükleer tehdit" olarak göstermeye çalışıyor. Oysa İran uranyumu %3 oranında zenginleştiriyor, nükleer silah yapmak için gerekli olan oran ise %80. Dolayısıyla asıl nükleer tehdit İran değil, ABD, Rusya ve Çin. ABD ve Rusya sahip oldukları

nükleer silahları belli bir oranda azaltmak için 8 Nisan'da anlaşma imzalamak üzere. ABD Başkanı Barack Obama ve Rusya devlet başkanı Dimitriv Medvedev yaptıkları telefon konuşmasıyla anlaşmayı sonuçlandıracaklar.

Yapacakları yeni anlaşmaya göre; her iki tarafta bombardıman uçakları başta olmak üzere diğer ateşlemeye hazır tutacakları silahlı fırlatıcıların sayısını 700'e, nükleer savaş başlıklarının sayısını ise 1550'ye indirecekler.

Nükleer silahlardan arınmış bir dünyada yaşamak istiyorsak bu üç nükleer devine karşı başta bu ülkelerin halkları olmak üzere gelişmekte olan ülkeler ve tüm dünyada ki antikapitalist hareket olarak taleplerimizin yerine getirileceği yeni bir baskı mekanizması geliştirmeliyiz.

Sosyalistler reformlara karşı mı çıkmalıdır?

Anayasa tartışmaları sol içindeki pek çok tartışmayı yeniden alevlendirdi. Zaten uzunca zamandır ulusalcılığa eklenmiş bulunan anayasa değişikliğine cepheden "Hayır" deyip, 12 Eylül anayasasına sahip çıkarken; uzun zamandır "ne şiş yansın, ne kebab" şeklinde tavrı takınan üçüncü yol savunucuları ise aynı tavırda ısrarcı.

Üçüncü yolcular genel olarak argümanlarını "devrimcilikleri" ile destekliyor ve anayasa değişikliğini desteklemenin devrimci bir eylem olmadığını söylüyorlar. Oysa işçi sınıfı mücadelesinin geçmişi gösteriyor ki reformlar için mücadele etmek devrimci mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Peki, bu perspektiften baktığımızda devrimci sosyalistler anayasa tartışmasına nasıl bakmalılar?

Reform mu, devrim mi?

Marksistler, toplumun reformlar yoluyla dönüştürülemediğini, köklü bir değişimin ancak bir toplumsal devrim yoluyla gerçekleştirilebileceğini savunur. Bunun bir sebebi kapitalizmde patronların kendilerini egemen sınıf olarak örgütlemiş olmaları ve yapısal olarak sistemin kâr hürsından vazgeçemeyecek olmasıdır. Tarih, sınıflar arasında bir mücadelenin ürünüdür ve toplumsal sınıflar ortadan kalkmadan bu mücadele asla son bulmaz. Bir devrimin gerekli olmasının diğer bir sebebi ise işçilerin kendi eylemi olmadan, yeni bir toplum inşa etme şansları olmayışıdır. İşçi sınıfı tepeden reformlarla haklarını elde edemez, ancak mücadeleler sonucu egemen sınıftan bazı tavizler kopartabilir. Mücadele ise işçi sınıfının arasında egemen fikirlerin etkisinin kırıldığı bir süreçtir.

Karl Marks şöyle der: "Bir toplumsal devrim sadece kapitalizmi yerinden etmenin tek yolu olduğu için değil, aynı zamanda onu yerinden eden sınıfın çağların pisliğinden temizlenmesi için de gereklidir".

Burada Marks'ın çağların pisliği dediği şey, sınıflı toplumdan

Marks'a göre sistemin sorun yaşamadığı durumlarda, yani egemen fikirlerin egemenliğini sürdürdüğü durumlarda işçi sınıfı "kendinde sınıf"tır, işçi sınıfının devrimci bir özne olabilmesi için kendi yaşam koşullarından ortaya çıkan mücadeleler aracılığıyla "kendi için sınıf" hâline gelmesi gerekir. Reformlar için mücadele işçi sınıfına, bilinçli bir devrimci özne olması konusunda yardımcı olur.

kalma alışkanlıklardır. Sınıflı toplumlar ve bunun en son aşaması olan kapitalizm varlığını sürdürebilmek için toplumu belirli fikirler etrafında bir araya getirmeye uğraşır. Marks'ın dediği gibi normal koşullarda egemen olan fikirler egemen sınıfın fikirleridir. Milliyetçilik, cinsiyetçilik gibi fikirler sınıflı toplumların ürünüdür. Bu fikirlerden işçilerin kurtulmaları için de işçi sınıfının toplumu kendi mücadelesiyle değiştirmesi gerekir.

Dünyanın bir toplumsal devrimle dönüşeceğini düşünenler reformlar için mücadeleye sırtlarını dönmezler. Tersine, işçi sınıfı saflarındaki reformist fikirlerin etkisini kırmak için reform mücadelesinin en önünde yer alırlar.

Marks, kapitalizmde tüm değeri ürettiği için işçi sınıfının devrimci olduğunu, üretim gücünü fiilen elinde bulundurduğu ve bir arada hareket etme yeteneğine sahip olduğu için, toplumu da değiştirme

yeteneğine sahip olduğunu söyler. Ancak işçi sınıfının mücadelesi, otomatik olarak devrimci bir bilince ulaşması ve hemen ardından iktidarı ele geçirmek için harekete geçmesiyle başlamaz.

Marks'a göre sistemin sorun yaşamadığı durumlarda, yani egemen fikirlerin egemenliğini sürdürdüğü durumlarda işçi sınıfı "kendinde sınıf"tır, işçi sınıfının devrimci bir özne olabilmesi için kendi yaşam koşullarından ortaya çıkan mücadeleler aracılığıyla "kendi için sınıf" hâline gelmesi gerekir. Reformlar için mücadele işçi sınıfına, bilinçli bir devrimci özne olması konusunda yardımcı olur.

Devrimci sosyalistler, işçilerin yaşam koşullarındaki sınırlı iyileştirmeler konusunda tarafsız kalamazlar. Her tür iyileştirmeyi destekler ve ileri çekmeye çalışırlar. Bu iyileştirmelerin ekonomik olması gerekmez. Marksizm'de ekonomi ve politika arasında bir fark yoktur. Devrimci sosyalistler, asla kökten bir değişiklik olmadıkları bildikleri hâlde ücret

artışı için de, örgütlenme özgürlüğü için de, özgürlüklerin alanının genişlemesi için de aynı heyecanla mücadele ederler. DSİP'in geleneğinin omuzlarında yükseldiği marksistler de böyle yapmışlardır. Çünkü sınıf mücadelesi soyut bir kavram değil yaşayan bir gerçekliktir, aksini yapmak politika dışında kalmaktır.

Marks ve Engels, kendi yaşadıkları dönemde işçi sınıfının genel oy hakkı, iş gününün kısaltılması, çocuk emeğinin engellenmesi gibi konularda verdikleri mücadeleleri heyecanla karşılamışlardır. Marks ve Engels'in yazdığı en politik metinlerden biri olan Komünist Manifesto bir dizi reform talebi içermekteydi. Sosyalist hareketin bu iki liderinin reformlar konusundaki düşünceleri en net şekilde Engels'in şu satırlarında karşılığını bulmaktadır:

"Politik özgürlükler, toplanma, dernek kurma özgürlüğü ve basın özgürlüğü; bunlar bizim silahlarımızdır. Bir takım kimseler bunları bizim elimizden

"Politik özgürlükler, toplanma, dernek kurma özgürlüğü ve basın özgürlüğü; bunlar bizim silahlarımızdır. Bir takım kimseler bunları bizim elimizden almaya çalışırken biz eli kolu bağlı oturup politikadan uzak mı duracağız? Deniyor ki, tarafımızdan yapılacak bir politik hareket mevcut durumu kabul ettiğimiz anlamına gelir. Aksine bu mevcut durum bize, ona karşı çıkma imkânını verdiği sürece, bizim bu imkânları kullanmamız hâkim düzeni kabul ettiğimiz anlamına gelmez."

FRIEDRICH ENGELS

"İşçi sınıfının ekonomik ve siyasi olmak üzere iki ayrı sınıf mücadelesi yoktur; aynı zamanda hem kapitalist sömürüyü sınırlamayı ve hem de ortadan kaldırmayı amaçlayan tek bir sınıf mücadelesi vardır."

ROSA LUKSEMBURG

almaya çalışırken biz eli kolu bağlı oturup politikadan uzak mı duracağız? Deniyor ki, tarafımızdan yapılacak bir politik hareket mevcut durumu kabul ettiğimiz anlamına gelir. Aksine bu mevcut durum bize, ona karşı çıkma imkânını verdiği sürece, bizim bu imkânları kullanmamız hâkim düzeni kabul ettiğimiz anlamına gelmez."

Devrimci sosyalizm

Lenin, reformlar için mücadelede Marks ve Engels'in izinden gitmiş, onların tavrını daha da ileri taşımıştır. Lenin'in en güçlü noktası, işçi sınıfının gündelik mücadelesi ile genel durumu birbirine bağlayan politik bir hat çizebilmiş olması, somut durumda; somut taktik ve stratejiler savunabilmesidir.

Lenin'e göre işçiler sadece ekonomik mücadele vermeme lidirler. Tüm ezilenlerin çıkarlarını savunmadan sosyalist bir bilince ulaşamaz. Bu sebeple Lenin ve Bolşevikler işçi sınıfının tüm mücadelelerinde yer almanın yanı sıra farklı ezilen grupların politik eylemi içinde de ön saflarda yer almışlardır.

Lenin, şöyle der: " 'Saf' bir sosyal devrim bekleyenler asla onun geldiğini göremeyeceklerdir. Bu gibiler sahibi bir devrimin ne olduğunu anlamayan lafta devrimcilerdir."

Lenin, işçi sınıfının ve diğer ezilenlerin özgürlüğünün genişlemesi için mücadele etmek gerektiğini düşünür. Hayatı boyunca ultra-solcuları sert bir dille mahkûm etmiş, gereksiz boykotçu eğilimlere -sol komünizme- karşı mücadele etmiştir. Sorun açıktır; "sol sapma aslında sağ sapmadır".

Lenin için Rusya'daki otokrazi koşullarındansa, Avrupa'daki burjuva demokrasisi çok daha yeğdir. Ekim Devrimi'nden hemen önce yazdığı Devlet ve Devrim'de açık biçimde söyler:

"Biz, proletarya için, kapitalist rejimde en iyi devlet biçimi olarak demokratik cumhuriyetten yanayız; ama unutmaya da hakkımız yoktur ki, hatta en demokratik burjuva cum-

huriyetinde bile, halkın nasibi, ücretli kölelikten başka bir şey değildir."

Lenin'in bu düşünceleri sadece fikri düzeyde varlık göstermemiştir, 1917'de Şubat Devrimi ardından kurulan burjuva hükümeti bir askeri darbe ile devrilmeye çalışıldığında Bolşevikler net bir şekilde darbeye karşı tutum almışlar, kendileri üzerinde baskı uygulasa bile askeri darbe koşullarına göre çok daha ileri olan burjuva demokrasisini savunmuşlardır.

Rosa Luxemburg da reformlar için mücadelenin işçi sınıfını eğiten rolüne vurgu yapmıştır. Luxemburg, bir yandan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin içindeki reformist eğilimlere karşı uzlaşmaz bir tavır gösterirken bir yandan da devrimci mücadelenin ekonomik mücadelelerden ortaya çıkabileceği gibi politik mücadelelerden de ortaya çıkabileceğini savunmuştur. Rosa'nın yoldaşı Karl Liebknecht parlamentoda özgürlüklerin ve proletaryanın sesi olmuştur.

Siyasal demokrasiyi korumak için mücadele eden başka bir marksist ise Troçki'dir. Troçki, Almanya'da faşizmin yükselişine karşı mücadelede sosyalistlerle, sosyal demokratların bir araya gelmesi gerektiğini söylemiştir. Bu aslında hem faşizmin korkunç baskıcı koşullarına karşı koymanın hem de mücadele içinde işçileri devrimci fikirlere kazanmanın koşuludur.

Devrimciler için reform mücadelesi, devrimci mücadele ile kopmaz bağlara sahiptir ve devrimci mücadelenin kaçınılmaz bir uğrağıdır. Siyasal demokrasinin genişlemesini savunmak da bu mücadelenin temel noktalarından bir tanesidir. Alex Callinicos'un da belirttiği gibi, "klasik devrimci sosyalist gelenek-Marks ve Engels, Lenin ve Troçki, Luxemburg ve Gramsci- marksistlerin, liberal demokrasinin haklarına ve kurumlarına yönelik gerici saldırılara kayıtsız kalmaları gerektiği görüşünü hep reddetmişlerdir".

Can İrmak Özınar

"Biz, proletarya için, kapitalist rejimde en iyi devlet biçimi olarak demokratik cumhuriyetten yanayız; ama unutmaya da hakkımız yoktur ki, hatta en demokratik burjuva cumhuriyetinde bile, halkın nasibi, ücretli kölelikten başka bir şey değildir."

V. I. LENİN

Anayasa değişikliğine neden 'evet' demek gerekiyor?

Anayasa değişikliği tartışmalarında tutumlar netleşiyor. Bir tarafta öneriye çeşitli nedenlerle karşı çıkanlar var, diğer tarafta ise öneriyi eleştirerek, eksikliklerini göstererek onaylayanlar var. Olduğu gibi kabul eden kimse yok. AKP'nin Anayasa değişikliği önerilerine yetersiz diyenlerin yanı sıra "sivil vesayet", "sivil diktatörlük" istiyorlar diyerek karşı çıkanlar da var. Bir de değişikliklere bakıp "faşist" diyen aklı kıtlar var.

Öncelikle bir iki noktaya açıklık getirmek lazım. TBMM'ye sunulan taslak yeni bir anayasa değil yargıyı ilgilendiren maddelerde değişiklik. Dolayısıyla yeni bir anayasa hazırlamak başka bir zamana kaldı. İkincisi, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana var olan bütün anayasalar ya tek parti diktatörlüğünün anayasasıdır ya da çeşitli askeri diktatörlükler tarafından çıkarılmış anayasalardır. Hiçbiri sivil bir yönetimin anayasası değildir. Hiç biri diğerinden daha olumlu değil, tam tersine daha geridir.

En çok 27 Mayıs'ın ürünü olan 1961 anayasasının ilericiliğinden bahsedilir. Tek parti diktatörlüğünün anayasasından sonra kimi yanları daha ileri gibi görünse de bu anayasa asıl olarak askeri vesayeti topluma dayatmıştır. O güne kadar millet egemenliğin temeli olarak kabul edilirken, 27 Mayıs Anayasası ile birlikte milletin egemenliği anayasal garanti altına alınmıştır, yani yüksek hukuk kurumları, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Danıştay, Yüksek Askeri Mahkeme ve HSYK gibi kurumlara milletin egemenliğini koruma görevi verilmiştir. Bir de Milli Güvenlik Kurulu (MGK) koruyucuların başına geçmişti. Bu hukuk kurumları milletin egemenliğini askeri darbelerle karşı tek bir kere olsun korumaya çalışmamıştır ve tam tersine daima askeri darbelerle içli dışlı bir biçimde çalışmışlardır. Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletinse bunun aracı parlamento değil midir? Hayır. 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül Anayasalarına göre milletin hâkimiyetinin aracı darbeler ve darbelerin hizmetindeki kurumlar olmuştur.

Üst yargı organları kapalı devre seçim yapar. Kendi kendilerini seçerler. Üst yargı bürokrasisi gene kendisini seçer. Kimseyi karıştırmaz işine.

Üst yargı organlarının politikleştirildiği bir başka iddia. Sanki bugün yargı politik değilmiş gibi komik bir iddia. Hele bazı solcular bu iddia ile ortaya çıkınca daha da komik hale geliyor. İçinde yaşadığımız devlet bir burjuva devleti ve doğal olarak bu devletin bütün kurumları politiktir.

Son zamanlarda yaşadığımız gelişmelere bakalım. Askeri mahkemelere kimse karışamaz. YAŞ kararlarına itiraz edilemez. Ordu mensupları sivil suçlardan

dolayı yargı önüne çıkarılamaz. İşte anayasa taslağı bunları değiştiriyor.

Genelkurmay Başkanı'nın talebi üzerine HSYK Genelkurmay Başkanı'na itham eden bir savcıyı görevinden aldı. Bu karara kimse itiraz edemedi. Taslak bunu değiştiriyor. HSYK artık bunu yapamayacak, generaller, genelkurmay başkanları da sivil mahkemelerde yargılanabilecek.

Yargının ne denli politik olduğunun yüzlerce örneği var. Kısa kesersek Anayasa Mahkemesi'nin türban yasasını yetkilerini aşarak, yasadışı bir kararla biçim değil, içerik olarak geri çevirmesi politik bir tutumdur. Aynı şekilde Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde 367 olayı daha da vahim olan bir politik tutumdur.

Kısacası üst yargı politiktir ve kontrolsüzdür. Canı çektiğinde bir kişinin, başsavcının başvurusu üzerine karar alır ve parti kapatır. Sistemli bir biçimde bütün Kürt partilerini kapatmıştır. Laikçi bir tutumla AKP'yi yargılamış, boynuna ilmik geçirmiştir. Anayasa taslağı bunları da değiştiriyor.

Üst yargı organlarının bütün bu politik, laikçi, taraf tutmaları her darbe anayasasının daha da güçlendirerek kendilerine verdiği yetkilidir. Dolayısıyla sorun darbelerin anayasasına karşı tutum alıp almamaktır.

Türk solu yıllardır 12 Eylül darbesini her şeyin sorumlusu olarak görmüştür ama şimdi bir kısım sol bu tutumdan kopmuş, değişiklik önerisine karşı tutum almıştır.

AKP değişiklik önerileri çok daha kapsamlı olabiliirdi. Daha fazla demokrasi getirebilirdi. AKP neden bunu yapsın? Neden emekçilerin, sosyalistlerin, Kürtlerin, kadınların, eşcinsellerin benimseyecekleri demokratik açılımlar getirsin? AKP bir burjuva partisidir. Öncelikle büyük sermayeye hizmet eder, onun çıkarlarını savunur. Onu farklı kılan ve darbe anayasasının bazı maddelerini değiştirmeye götüren şey Kemalizm olmamasıdır. Bu nedenle Cumhuriyet tarihinden eski olan Kemalizm ile bir ölçüye kadar hesaplaşmak zorunda kalıyor.

Sola gelince, solun Kemalizm ile hesaplaşması AKP'den ayrı, bağımsız bir süreçtir ama solun Kemalizm ile uzlaşması mümkün değildir. Kemalizm'e taviz vermesi mümkün değildir. Aynı şekilde solun 12 Eylül Anayasasını savunması ya da onunla uzlaşması da mümkün değildir. İşte bu nedenlerle solun önümüzdeki dönemde alabileceği tek tutum değişikliğe evet demesidir.

Değişikliğe evet derken biz sosyalistler daha geniş olan taleplerimizi ileri süreceğiz. Irkçılık hariç sınırsız düşünce, ifade, örgütlenme ve eylem özgürlük-

lerini savunacağız. Kadın haklarını, eşcinsel bireylerin haklarını savunacağız. Gene ırkçılık hariç bütün yasaklara, sınırlamalara karşı çıkacağız.

En önemlisi, Kürtlerin anayasal haklarını bütün azınlıklarla birlikte anayasal garanti altına alınmasını talep edeceğiz. Yani özgürlükleri isteyeceğiz. Özgürlükleri dilendireceğiz. Ama 12 Eylül anayasasında gedik açacak olan değişikliklere de evet diyeceğiz.

Anayasa değişikliği önerisi Anayasa'nın ünlü geçici 15. maddesini kaldırıyor, yani artık 12 Eylül diktatörleri yargılanabilecek. Solcular bunu yıllardır talep ettik. Şimdi AKP bunu gerçekleştiriyor diye geçici 15. maddenin yerinde kalması için mi çalışacağız.

Sol içinde olduğu çelişkili durumdan çıkmalıdır. Topluma, halka, emekçilere güvenmelidir. Sivil diktatörlük hezeyanını bir kenara bırakmalıdır. Bugün parlamentolar çoğunluk AKP'nin elinde. Yarın değişir. O vakit?

Ve asıl sorunda burada yatıyor. AKP'nin çoğunluğunu azaltmak gerekiyor. Bu darbe ile, yargı önlemleri ile olamaz. Bu mümkün değil. AKP'yi ancak demokrasiyi ondan daha güçlü bir biçimde savunarak geriletebiliriz. Değişikliğe evet diyeceğiz ama daha ileri demokrasi taleplerini ileri süreceğiz.

Referandum pek demokratik bir iş değil. Sadece evet ya da hayır diyebilirsiniz. Ama bütün büyük toplumsal altüst oluşlarda durum böyle. Orta yolculuk arada ezilir. Ya evet, ya hayır, yani havet! Havet ise boykot demektir. Boykot sosyalistlerin tutumu olmaz. Ancak toplumsal devrim koşullarında boykot taktiği doğru olur.

Şimdi tutarlı olma zamanıdır. 12 Eylül anayasasının bir kısmını değiştireceğiz. Kenan Evren ve diğerlerinden hesap sormak için adım atacağız.

Mevcut anayasa darbenin anayasasıdır. Değişikliklerle birlikte gene darbenin anayasasıdır ama daha az, daha törpülenmiş olarak. Elindeki en önemli silahlardan birisi, üst yargı kontrolünden çıkmış olarak.

Eğer tercihimizi hayır olarak yaparsak, hangi gerekçe ile olursa olsun tercihimizi bu haliyle 12 Eylül Anayasasının korunması yönünde yapmış oluruz. Gerekçelerimiz ne olursa olsun, sonuçta hayır kazanırsa 12 Eylül anayasası kalmış olur, diktatörlerden hesap sorulamaması anayasal garanti altında olmuş olur.

Hayırcılar için bir başka çözüm yolu daha var. Değişiklerden sonra anayasanın faşizmin anayasası olacağını anlatmak. Bazı aklı eveller bunu yapıyor ama sadece komik bir duruma düşüyorlar.

Doğan Tarkan

sosyalist işçi

Üçüncü yol, steril yol

Politik saflaşmaların keskinleştiği her dönemde üçüncü yolculuk adı verilebilecek olan ve giderek bir alışkanlık haline gelen bir politik tutum sol saflarda sesini yükseltiyor. Bu siyasi tutumun en önemli sorunu, politik mücadele alanını, taraflara eşit mesafede durulabilecek bir tribün faaliyeti olarak algılaması. Saha da mücadele devam eder, tribünde ise bambaşka bir hava hakimdir.

Üçüncü yolculuğun bir diğer sorunu ise taraflara akıl verme, özellikle taraflardan kendisine biraz daha yakın gördüğüne ama birlikte mücadele edemeyecek kadar da mesafe koyduğu siyasi akımlara yön gösterme eğilimidir.

Üçüncü yolculuğun en tehlikeli özelliği ise uzlaştırıcı olma misyonunu her daim öne çıkartmasıdır. Burada tehlike, genellikle ezen ezilen arasında, her uzlaşma ezilenlerin biraz daha baskı altına alınması anlamına gelecek olan uzlaştırma çabasıdır.

1990'ların ortalarından beri, üçüncü yolculuk, Kürt sorunu başta bir dizi politik saflaşmada yüzünü gösterdi. Kürt sorununda, ezilen halkın mücadelesine her seferinde bir hakem tutumuyla yaklaşan üçüncü yolcular, bırakalım Leninist ulusların kendi kaderini tayin hakkı perspektifinden üretilen ezilen halkın eleştirel ama koşulsuz desteklenmesi prensibini hayata geçirmeyi, en basit insan hakları prensibinden bile fersah fersah uzak bir tutum aldı. Ezilen ulusun ezen devletle mücadelesinde, yasaların, mahkemelerin, bürokrasinin, merkez medyanın ve silah taşıma hakkı olan "güvenlik güçlerinin" karmaşık bir toplamı olan devlet aygıtına karşı ezilenden yana olmak, ezilen halkın yanında saf tutmak, basit bir insan hakkı savunusudur. Bu mücadele de temiz kalma kaygısı, hemen her öne çıkan sol kampanyanın, önce ezilen halkın ateş kesmesini, önce ezilen halkın silahı bırakmasını, ezilenlerin şiddet uygulamamasını dile getirdi. Ezilen halkın siyasi örgütlenmesiyle devletin silahlı örgütlenmesi her daim aynı kefeye konuldu. "Savaşta 40 bin kişi öldü" cümlesi, taraflara eşit mesafe kurmak için kullanılmaya başladı. Savaşta ölen 40 bin kişi, soyut bir açıklama. Savaşta, ezici çoğunluğunu Kürtlerden olmak üzere 40 bin kişi öldü! İşte gerçek bu! Bu gerçek tüm ağırlığıyla ortadayken, devlet, becerilebilirse Kürt hareketini ezmek ya da bölmek isterken, taraflara eşit mesafede bir sol üçüncü yolculuğun tehlikesine işaret ediyor.

Benzer bir gelişme başörtüsü yasağından başlayarak siyasal İslam tartışmalarında da yaşandı, yaşanıyor. Hakları gasp edilen ezilen bir kesimle yan yana durmak yerine, baş örtüsü özgürlüğünün bayrağını en yüksek sesle taşımak yerine, "ona da ona da" diyerek, yasaklılarla yasaklananları aynı kefeye koymak soldaki hakim eğilim oldu. Demokrasiyi ne içten savunduğunu düşündüğümüz sol kesimler bile bin bir gerekçeyle, kamusal alanda hizmet alanların baş örtüsü takabileceğini ama hizmet verenlerin takamayacağını ilan etti.

Steril kalma kaygısının en vahim örneklerinden birisini ise darbe süreçlerinde yaşadık. 28 Şubat darbesi de 27 Nisan muhtırası da soldan net bir karşı çıkışla teşhir edilmedi. "Ne şeriat ne darbe!" sloganı, seçilmiş bir hükümetin askeri zorla düşürülmesine üçüncü yolcular tarafından verilen yanıt oldu!

Benzer bir tartışma tüm AKP iktidarı boyunca yaşanıyor. AKP döneminde başlayan Ergenekon davası ve darbe girişimlerine karşı hukuksal süreç, "Yesinler birbirini" vecizesinde ifadesini buldu.

Son olarak, sırf AKP hükümeti döneminde bu hükümet tarafından gündeme getirildiği için, 12 Anayasası'nda yargı bürokrasisinin yetkilerini kısıtlayan bölümleri değiştirmeyi hedefleyen pakete karşı da üçüncü yolculuk mesafeli bir tutum takınıyor.

Üçüncü yolculuğun tarafsızlık maskesi atınca demokratik sözlerle süslü demokrasi karşıtı bir yaklaşım, kaçınılmaz bir biçimde ezenden yana alınan politik bir tutum ortaya çıkmış oluyor. Devlet ve Kürtler, devlet ve başörtülüler, darbeciler ve bir siyasi parti. Başka bir deyişle devlet ve Kürt özgürlük hareketi, devlet ve başörtüsünü takma özgürlüğünü yaşamak isteyenler, devlet, darbe girişiminde bulunan provokatif bir örgüt olan Ergenekon ve milyonlarca insanın oy verdiği, yoksulların oyunu da alan bir burjuva siyasal partisi. Tarafsızlar aslında tarafsız değil, üçüncü yolcular aslında üçüncü değil en kolay yolu, egemenlerin yolunu tercih ediyor. Ortalama bilince seslenen, aman bir tatsızlık çıkmasın duygusunu harekete geçirmeye çalışan bu artık bir gelenek haline gelmiş olan sol tutumun göremediği ise şiddetli bir tatsızlığın yaşandığı politika alanında tatsızlık çıkmasın diyerek ortalama bilince seslenmek tatsızlığı üreten güççüler, muktedirler tarafına göz kırpmaktır.

2 Nisan 2010 İstanbul: 'Savaşın sesini sustur, barışın sesini yükselt' yürüyüşü
Foto: Şengül Çifçi

Kitlesel, antikapitalist bir sol

Eşitlik ve Demokrasi Partisi, EDP'nin kitlelerde heyecan uyandıran ve "yeni bir sol" derken anlatılmak istenen bir dizi politik vurguyu kapsayan bir parti olarak kurulmadığı çok açık. Emek hareketinin ihtiyaç duyduğu, aktivistlerin ihtiyaç duyduğu ve radikal politik saflaşmada net bir politik tutum olarak harekete geçen kitlesel bir sol parti arayışı dün ne kadar acil ve yakıcı bir ihtiyaçsa bugün de öyle.

Darbe girişimlerine net bir sesle karşı çıkan kitlesel bir sol partiye ihtiyacımız var. Tekel işçileriyle, işçi sınıfı saflarında ulusalcı dalgayı güçlendirmek isteyenlere karşı çıkarak birlikte mücadele etmeye, Tekel işçilerinin eyleminin "muş" gibi yapararak değil, gerçekten işçi sınıfının diğer kesimleriyle dayanışma içinde örgütlenmesi için yaygın bir kampanya yapacak kitlesel bir sol partiye ihtiyacımız var. Milliyetçilik övgüsü yapanlara, "milliyetçilik işçi sınıfını bölen en tehlikeli virüüstür" diyerek karşı çıkacak, kemalizmin hiçbir versiyonuyla, ulusalcılığın hiçbir versiyonuyla hiçbir siyasi hesapçılık nedeniyle ilişkilenecek ve bu yüzden "yeni" olacak bir sol partiye ihtiyacımız var. Kürt hareketiyle sadece seçim stratejisinin ağırlık noktası olarak gören sol anlayışlar yetti artık! Kürt halkını ve onun her düzeyde hareketini koşul koymadan, Kürt halkı özgürleşmeden batıda işçilerin ve ezilenlerin özgürleşmesinin mümkün olmadığını bilerek destekleyecek kitlesel bir sol partiye ihtiyacımız var. Hala daha, "Hepimiz Ermeniyiz!" sloganının zamanlamasını tartışan, bu sloganın sadece yok edilen kadim bir halkla dayanışmak anlamına gelmediğini, Türk milliyetçiliğiyle hesaplaşmak anlamına geldiğini göremeyenlerin solla bir ilişkisi olabilir ama mevcut sol içinde mebzul miktarda yaygın olan sol milliyetçilikten asla muaf tutulamayacakları açıktır.

Sadece İstanbul'da değil bir çok şehirde son bir yıldır sayısız eylem

gerçekleşti. Bu eylemlerde sosyal demokrat ama gerçekten sosyal demokratlar da, demokrat Aleviler de, Kürtler de, eşcinseller de, baş örtülü kadınlar da, sosyalistler de, bazılarının bir aşağılama sıfatıyla adıkları dindarlar da omuz omuza yürüdü. Hrant Dink için yürüdü, slogan attı. 18 Temmuz 2008'de binlerce insan darbelerle karşı yürüdü. 1 Eylül 2008'de Kürt halkıyla birlikte barış için yürüdü. Kayıp Anneleri'nin eylemine katıldı.

Gerçek ittifak sokakta, işyerinde, grevlerde, eylemlerde, kampanyalarda kuruluyor, kurulmaya da devam edecek. Her bir gerçek ittifak, gerçek, yeni, yani Türkiye solu için yeni olan her bir kampanya, solda saflaşmayı, yarılmayı derinleştirmeye devam edecek. Birlik denildiğinde solda, masa başında, seçimlerde gücü olduğu düşünülen kurumlarla saf bir seçim ittifakını anlayanların çok ötesine geçti hareket.

KESK'e kurulan barikatlarda yan yana durdu. Eşcinsellerin Onur Yürüyüşü'nde kurulan polis barikatını birlikte aştı. DTP'nin kapatılmaması için "Kürt halkına özgürlük" sloganlarıyla 2 Nisan 2010'da Küresel BAK kortejinde birlikte yer aldı. "Ceylan'ın hesabı sorulacak" sloganını binlerce insan hep birlikte haykırdı. 23 Ocak'ta Balyoz Darbe Planı'na karşı, "Tankların üzerine çıkarız" diyerek ortak öfkelerini dile getirdi. Tekel işçileriyle birlikte, "Yaşasın işçilerin birliği" dedi ama sadece bu sloganla yetinmeyip, "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganını da ekledi, KESK ve Kamu-Sen grevlerine katıldı, binlerce emekçiyle birlikte yürüdü, 28 Şubat 2010'da binlerce insan "Darbe/Bir daha asla!" diyerek

haykırdı. Kadınlar gününde özgürlük için birleşti.

Sınıflar mücadelesinin canlı dinamiği, gruplar arası ittifak görüşmelerinin masabaşı cazibesinden daha anlamlı olmaya devam ediyor hala.

Gerçek ittifak sokakta, işyerinde, grevlerde, eylemlerde, kampanyalarda kuruluyor, kurulmaya da devam edecek. Her bir gerçek ittifak, gerçek, yeni, yani Türkiye solu için yeni olan her bir kampanya, solda saflaşmayı, yarılmayı derinleştirmeye devam edecek. Birlik denildiğinde solda, masa başında, seçimlerde gücü olduğu düşünülen kurumlarla saf bir seçim ittifakını anlayanların çok ötesine geçti hareket. Kitlesel bir sol, bu hareketin ifadesi olmaya çalıştığı, bu hareketin örgütü olmaya çalıştığı, bu hareketin siyasi sözcüsü olmaya çalıştığı ölçüde başarı kazanabilir.

Ergenekon davasında her yeni gelişme, solda yarılmayı bir kez daha bir kez daha derinleştirecek. Açığa çıkan her darbe girişimi bu saflaşmayı bir kez daha geri dönülmez biçimde açığa çıkartacak. Bu saflaşmanın içinden kitlesel ve yeni bir sol partinin kuruluşu için güçlü bir kadro birikiminin oluştuğunu, görmek isteyenler görüyor. Kuru devrimci slogan atan değil, ama siyaseti halka indirme toplum mühendisliği yöntemlerini kullanarak aslında birlikte parti kurmak istediği bileşenleri kendisi tarafından doğru yola çekilecek edilgen halk kesimleri olarak da görmeyen; reformlar için radikal yöntemlerle, yani kitleleşerek, aşağıdan kitle hareketleri örgütlemeye çalışarak adım adım örgütlenen yeni bir sol için hem çok sayıda kadro hem de çok güçlü deney birikimleri var.

Bu birikim doğru politik temellerde bir araya getirildiğinde, kitlesel ve yeni bir sol partinin kuruluşu için en önemli adım atılmaya olacaktır. DSİP üyeleri bu adımın atılması için ellerinden geleni yapmaya hazırdır.

Şenol Karakaş

- Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSİP'e üye ol!

devrimci
sosyalizme
güç ver
başka bir dünya
mümkün

www.dsip.org.tr

e-abone ol!

5 sayı 10 lira

sosyalistisci@gmail.com

S SOSYALİZM

İşçi sınıfı hareketinin çeşitli dönemlerinde devrimciler kendilerine sosyalist demeyi tercih etmişlerdir. 19. yüzyılda Karl Marx ve Friedrich Engels, kendilerini komünist olarak tanımlamışlar, daha sonra bu terim sosyalizme dönüşmüş ve Almanya'da Sosyal Demokrat Parti'nin kuruluşuyla beraber tüm dünyadaki sosyalistlere, sosyal demokrat adı verilmeğe başlanmıştır. Daha sonra sosyal demokrat partilerin I. Dünya Savaşı'nda işçi hareketine ihanet etmesi, Bolşevikler ve onların öncülüğünde kurulan III. Enternasyonal'e bağlı örgütlerin tekrar komünizm sözcüğünü kullanmaya itmiştir. Ancak kısa bir süre sonra stalinizmin yükselişi ile dünyadaki komünist partileri bürokrasi iktidarının savunucuları hâline dönmüşler ve devrimci marksistlerin büyük bir çoğu kendisini sosyalist olarak tanımlamaya başlamışlardır.

Sosyalizmin tarihi Marx ve Engels'ten de öncesine dayanır. Onlardan önce ütopyk sosyalistler, kapitalizmin eleştirisine başlamış daha iyi bir dünyanın nasıl olması gerektiği üzerine düşünmüşlerdir. Ancak ütopyk sosyalistlerin anlayışları işçi sınıfını pasif bir güç olarak konumlandırmakta ve onların kendi eylemini yok saymaktaydı. Marx ve Engels bu anlayışla hesaplaşarak sosyalizmin ancak işçi sınıfının kendi eylemi olabileceğini tartıştılar.

İşte bu sosyalizmin en temel ilkesidir. Sosyalizm, işçi sınıfının kendini özgürleştirme eyleminin adı, işçi sınıfının iktidarındır. Yani ancak aşağıdan bir eylem olarak ortaya çıkabilir. Bununla beraber sosyalizm, komünizme giden bir evredir. Sosyalizmde bir önceki toplumun çelişkileri tümüyle yok olmamıştır, zaten tam da bu sebeple işçi sınıfı kendisini bir egemen sınıf yani devlet olarak örgütlemek zorundadır. Bu evrede işçi sınıfı iktidarı ele geçirdiğinde sömürünün maddi temelini parçaladığı ve bu yolla kendisini bir yarı-sınıf hâline getirdiği için tüm dünyada proletaryanın iktidarı ile tarihin zorunlu bir aşaması olan işçi devleti de sönmelenmeye başlayacaktır. Komünizm ise devletin sönmüldüğü aşamaya verilen isimdir.

Atilla Dirim

Can Irmak Özınar

Yuri Gagarin ve SSCB lideri Kruşçev - Uzaya ilk insanı gönderen Rusya'da işçiler açlık ve baskı koşullarında yaşıyordu.

Yuri Gagarin ve tek ülkede sosyalizm

Eski Sümer efsanelerinin birinde, Kral Etena'nın öyküsü anlatılır. Bu kral, bir kartalın sırtına binip göğe çıkmıştı. İki saat boyunca uçuyor, sonra kartal aşağıya ne gördüğünü Etena'ya soruyordu. Etena'nın son cevabı şöyle olmuştu: "Denizler bir su biriktirmesine benziyor, karalar ise bir tabaktaki lapaya..."

İnsanoğlunun en eski düşlerinden biri olan uzaya çıkmak, 12 Nisan 1961 tarihinde gerçekleşti. Sovyet kozmonotu Yuri Gagarin, Vostok 1 isimli uzay gemisiyle uzaya çıkan ilk insan oldu. Sağ salım geri dönebileceği konusunda endişeler o kadar yüksekti ki, Gagarin henüz uzaydayken rütbesi yükseltildi. Ancak başına bir iş gelmeden tekrar yere inmeyi başardı. Dünyanın en popüler insanlarından biri olarak ülkeleri gezdi, gittiği her yerde büyük bir ilgiyle karşılandı, ta ki 1968'de bir savaş uçağının deneme uçuşunda ölmesine dek.

Gagarin, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ni "bütün başarılarımızın yaratıcısı" olarak öve öve bitiremiyordu. Evet, gerçekten de insanı uzaya çıkararak bir organizasyonun çok başarılı olduğuna şüphe edilmez. Böyle bir teknolojiye ve iradeye sahip bir ülkede yaşayan insanların normalde refah, bolluk ve mutluluk içinde yaşamaları beklenir. Açlık ve yoksulluk gibi dertleri en aza indirgenmiştir, beslenme, barınma eğitim sorunları çözülmüştür, şu anda yaşadığımız ne kadar sorun varsa, hepsi asgari seviyeye çekilmiştir.

İşçiler sefalet içinde

Oysa gerçek hiç de böyle değildi. Gagarin'in SBKP'ni bütün başarıların yaratıcısı ilan ettiği günlerde, SSCB'de büyük bir trajedi yaşanıyor. İşçilerin iktidarda olduğu, hatta artık iktidar ilişkisinin bile ortadan kalktığı iddia edilen kocaman bir ülkede, işçiler yoksulluğun ve sefaletin en büyüklerinden birini yaşıyorlardı. Devasa apartmanlardaki minicik dairelere birkaç işçi ailesi birden sığmış, her ay sonunda ellerine sıkıştırılan birkaç Ruble ve "kupon"la yiyecek bir şeyler alarak hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Eğlenmek, gezmek, dinlen-

mek, kitap okumak vb. faaliyetler ancak çok küçük bir azınlığın yapabildiği olağanüstü durumlardı. İşçilerin ve işçileştirilmiş köylülerin tek bir hakkı ve görevi vardı: Gagarin'i uzaya gönderebilecek teknolojiyi, devletin kapitalist devletlerle rekabet edebilmesi için ihtiyaç duyduğu muazzam miktarda silahı üretmek, bunun için çalışmak, çalışmak, yine çalışmak, ürettiği zenginlikleri yönetici seçkinlere teslim etmek...

Sosyalist, hatta komünist olduğu, sınıf ilişkilerinin ortadan kalktığı iddia edilen bir ülkede neler oluyordu? Bu yaşananlar ne anlama geliyordu? Bunu anlamak için dönüp biraz geçmişe bakmak gerekiyor.

Rusya'da bürokratik devlet kapitalizmi

1917'de Rusya'da dünyanın ilk muzaffer işçi devriminin gerçekleştirilmesinden sonra, insanlığın kaderini değiştirme gücüne sahip olan durum egemenlerin şiddetli tepkisine yol açtı. Eski düzenin sürmesini isteyenler, kısa bir süre öncesine kadar çok kanlı bir savaşa tutuşmuş oldukları emperyalist devletlerle anlaşarak "Beyaz Ordu"yu kurdular ve devrimi boğmak üzere harekete geçtiler.

Devrimi korumak görevi, Troçki'nin kurduğu "Kızıl Ordu"ya düşmüştü. Yaşanan çok kanlı bir iç savaş sonrasında devrimi boğmak isteyen güçler yok edildi, ancak bunun bedeli çok ağır oldu. Devrimi gerçekleştiren öncü işçilerin birçoğu gönüllü olarak Kızıl Ordu'ya yazılmış, savaş esnasında imha olmuştu. Yönetilmeyi bekleyen koskoca bir ülkede yönetici namına kimse kalmamıştı. Bu durum karşısında, Komünist Parti ister istemez eski Çarlık Rusya'sının yöneticilerini tekrar göreve çağırdı. Subaylar, memurlar, bürokratlar tekrar gelip görevlerinin başına geçtiler. Komünist Parti içinde de ister istemez bir merkezleşme başlamıştı. Merkez Komitesi artık çok ender toplanıyor, bazen aylarca bir araya gelemiyor, kararlar tabandan değil, üstyapıda bulunan birkaç insan tarafından alınmaya başlanıyordu. Lenin bu bürokratikleşme sürecini tespit etmiş, bu tehlikeye karşı

Troçki ve yoldaşlarını uyarmıştı.

Ancak Sovyet Rusya artık geri dönüşü olmayan bir yola girmişti. Olimpos Dağı'nda tanrıların çarpışması misali, iki büyük güç birbiriyle müthiş bir mücadele içindeydi. Bir tarafta devrimin dünyaya yayılması için çaba gösteren, bu gerçekleştirmede devrimin bir ülke sınırları içine hapsolacağını, boğulacağını bilen devrimciler, Lenin, Troçki ve yoldaşları, diğer yanda da başını Stalin'in çektiği bürokrasi. Kendisini bir sınıf olarak örgütleyen bürokrasi için artık devrim sona ermişti. Dünya devrimi bir maceraydı. Böyle bir maceraya atılmaya hiç gerek yoktu. Şimdi yapılması gereken bir an önce sanayileşmek, güçlenmek, kapitalist ülkeleri yakalamak ve onları geçmekti.

Kapitalist ülkeleri yakalamak ve geçmek, 300 yıllık bir sermaye birikimi birkaç yılda sağlamak anlamına geliyordu. Bürokrasi, gelişmiş kapitalist ülkelerin seviyesine çıkabilmek için, işçiler üzerinde muazzam bir sömürü uygulamaya başladı. 1917 devriminin bütün kazanımları ortadan kaldırıldı. Sosyalizm ekonomik planlama, ulusal kalkınmacılık, devlet mülkiyeti ve bununla kol kola giden azgın bir milliyetçiliğe indirildi. Yeni devlet aygıtının sahipleri, Bolşevik geleneğin o çok nefret ettiği büyük Rus şovenizmini dirilttiler, bunu kendi çıkarları için kullandılar. SSCB bir halklar hapishanesine döndü, ezilen uluslar üzerinde büyük bir terör estirildi. Çarlık zamanında uygulanan ülke içi pasaport uygulamasına geri dönüldü. Stalin, Troçki'nin Yahudi kökenine vurgu yapıp durmaya başladı. Marks'ın ve devrimi gerçekleştiren kadroların büyük kısmının Yahudi kökenli olduğu düşünülecek olunursa, durumun ne kadar trajik olduğu daha iyi görülecektir.

İşin daha da kötüsü, kendisini bir sınıf olarak örgütleyerek üretim araçları üzerinde tam kontrolü sağlayan stalinist bürokrasi, tüm bunları Marksizm adına yapıyordu. Sonuç olarak Marksist bir devrimin bağrından çıkmış ve Marksizm'le kavramsal anlamda bir çatışmaya girmeyi göze alamazdı. Bu yüzden, kapitalist niteliğine rağmen Marksist olduğunu iddia etmeyi

sürdürdü ve tüm dünya egemenlerine devrimcileri karalamak için muazzam bir imkân ve malzeme sağlamış oldu.

Dünya devrimi olmadan

İlerleyen yıllarda stalinist bürokrasi pek çok Avrupa ülkesini ele geçirdi. Bu ülkelerde de kendisini egemen sınıf olarak örgütledi ve işçi sınıfını sınırsız bir sömürüye tabi tuttu. 1950'li, 60'lı yıllar boyunca Doğu Almanya, Macaristan, Çekoslovakya gibi ülkelerde bürokratik diktatörlüğe karşı çeşitli ayaklanmalar çıktı, fakat stalinizmin orduları bu ayaklanmaları kan dökmekten çekinmeyerek kısa sürede bastırdı. 1980'li yılların sonuna gelindiğinde, Sovyetler Birliği'nde ve ona bağlı olan diğer ülkelere durum tahammül edilemez boyutlara ulaşmıştı. Bürokrasi lüks ve bolluk içinde yaşarken, Gagarin'in ifadesiyle "yarattığı tüm başarıların" tadını çıkartırken, işçiler yoksulluk ve açlık sınırlarının çok altında yaşıyorlardı. Polonya'da, Doğu Almanya'da, Romanya'da başlayan bir dizi işçi gösterisi devrimlerle sonuçlandı ve bürokrasi alaşağı edildi. Bürokrasi iktidarının en dikkat çeken simgelerinden biri olan Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla birlikte, stalinizm en azından Avrupa'da tarih sahnesinden silindi.

Gagarin, Komünist Partisi'nden "bütün başarıların yaratıcısı" olarak söz ediyordu, fakat bu başarıların sonuçları küçük bir azınlığın çıkarlarına hizmet ediyordu. Bu deneyim, dünya işçilerine "tek ülkede sosyalizm" diye bir şeyin mümkün olamayacağını gösterdi. Kapitalizm nasıl küresel ölçekte bir sistemse, sosyalizmin de aynı şekilde küresel ölçekte olması gerekir. Kapitalizm içinde bir ada olarak yaşamak mümkün değil, çünkü kapitalist dış dünyayla sürdürülmesi gereken zorunlu ilişkiler, kapitalizmin dayattığı şekilde davranmayı zorunlu kılar.

İşte bu yüzden merkezine işçi sınıfının kendi eseri olacak bir dünya devrimini koyan bir devrimci partiye, bugün her zamankinden de fazla ihtiyacımız var.

Marksiizm marksiizm sohbeleri

Lenin'i öldürmek

Lenin 22 Nisan 1870'de doğdu. Gençlik yıllarında sürdürdüğü politik arayışların sonunda tüm yaşamını işçi sınıfının dünya devrimi mücadelesine adanmıştı. Rusya'da 1917 yılının Şubat ve Ekim aylarında dünya savaşının ve kapitalizmin küresel krizi ve isyanların tam ortasında patlayan Rus devrimlerinde oynadığı her hangi bir devrimcinin sınıflar mücadelesine etken katılımı açısından benzersizdir.

Lenin 1924 yılında öldü ama Ekim devriminin birinci gününden itibaren Lenin'i politik faaliyeti ve teorik katkılarını küçümseyerek, karalayarak silikleştirme çabaları burjuvazinin ortak aklının ürünü olarak hep devam etti. Stalinizmin tahrifatları hem Lenin'i hem de Ekim devrimini küçümseme kampanyalarına en büyük katkıyı yaptı. Stalinizmin yeni bir burjuva sınıfının, Rus bürokrasisinin eylemlerinin ve ideolojisinin toplamı olduğunu bir türlü kavrayamayanlar ise, bir işçiyle bir burjuva sanki aynı kefeye konulabilmiş rahatlığıyla, stalinizmin leninizmin devamacısı olduğu fikri sabitine demir attı.

Ne Lenin'in ömrünün son aylarında Rus bürokrasisine karşı başlattığı mücadeleyi gördüler ne de marksist teoriye yaptığı katkıdaki canlılığı. 1920'lerin ortalarından itibaren stalinizmi hem bir tür sosyalizm hem de Leninist geleneğin devamacısı olarak algılayıp, bu algıya bağlı olarak politik mücadele sürdüren kuşaklar boyu devrimci, Doğu Bloku'nun 1989-1991 yıllarında çökmesinin ardından, kendi algılarındaki tüm yanlışları Lenin'in devrimci geleneğine bağlamayı ihmal etmediler. Geçmişlerinin eleştirisini Lenin üzerinden yaptılar. Burada küçük bir sorun vardı: Leninizm sandıkları geleneğin, Lenin'in de temsilcisi olduğu devrimci marksist gelenekle uzaktan yakından hiçbir ilgisinin bulunmaması! Bu yüzden bazıları, örneğin Oya Baydar, 1917 Ekim Devrimi'ni bugün "hala" savunulara "beton kafalılar" derken, başka bazıları da, örneğin Halil Berktaş, ısrarla Lenin'in milli demokratik devrimi savunduğunu ve radikal soldaki bir dizi hatanın kökeninde Lenin'in bu türden politik sonuçlara yol açan emperyalizm analizinin yattığını iddia edebildi. Lenin, oysa, hiçbir zaman milli demokratik devrim diye garabet bir fikri savunmadı. 1917 Ekim Devrimi'ni bugün hala savunmak ise, işçi sınıfının devrimci hareketlerinin yaratıcı gücünü görmek isteyenler açısından ilham alınması gereken bir devrim deneyinden faydalanmak anlamına gelir.

Lenin'in fikirleri 1917 yılında tümüyle berrak bir biçimde sınıflar mücadelesine müdahalede bulundu ama bu müdahalenin bir de öncesi var. 1914 yılında dünya savaşı karşısında İkinci Enternasyonal içinde yaşanan ayrışma, sosyalist hareketin sosyal şovenistler, yani savaşta kendi egemen sınıfını destekleyenler ve enternasyonalistler, yani esas düşmanın içerde olduğunu ve işçi sınıflarının farklı askeri üniforma giyen kardeşlerine karşı değil, kendi egemen sınıflarına karşı mücadele etmesini savunular arasında sert bir bölünmeyle sonuçlandı. Sanki savaş sosyalist hareketi bölmemiş ve bu bölünme 1917 yılında Rusya'da da sosyalist hareket içinde derinleşerek devam etmemiş gibi Ekim Devrimi'ni en ağır cezayla yargılayanlar, ne dönemin ruhunu ne Avrupa'da ne de Rusya'da milyonlarca işçinin ve yoksul köylünün politik eğilimlerini kavrayabiliyorlar. Bu eğilimleri kavrayabilen Lenin'di. Devasa Çarlık devletini kendiliğinden bir patlamayla yıkan işçilerin önderliği, ne kadar sıkı da örgütlenmiş olsa sadece bir örgütün varlığıyla açıklanamaz. Kendi ayaklanma örgütlerini tabanda doğrudan demokrasiye en yakın mekanizmaları şekillendirerek kuran ve ordunun tabanında derin bir bölünme yaratan işçilerin ruh halini, şekillenme düzeyini, taleplerini kavrayabilenler ve bu hareketle "öğretmece" değil, devrimci bir yöntemle, önce öğrenmeyi "göze alarak" ilişki kuran Bolşevikler, liderliği kazandılar.

Lenin'in devrimci yaklaşımında birkaç belirleyici yön var. Bunlardan en önde geleni, işçi sınıfı hareketine duyduğu derin güven. Sosyalizmi, işçi sınıfının kendi eylemi olarak kavrayanlar açısından bu güven teorik bir çıkarsama değildir. Bir inançtır toplamı hiç değildir. Gözünün önünde akıp giden hareketi kavramakla ilgili bir güvendir. Lenin'i pek de önemli olmayan bir teorisinden ve katı bir örgütçü ve hiyerarşi düşkünü olarak görenler, eninde sonunda tartışmayı işçi sınıfının varlığı yokluğu sorununa getirmek zorundadır. Sınıf hareketi ne zaman uzun bir geri çekilme dönemi yaşasa, işçi sınıfını mezara gömmek ve tabutuna ilk çiviye çakmak için muazzam bir çaba baş gösteriyor. İşçi sınıfının tarihin bir aşamasında kazandığı başarılar, hareketinin dünya tarihini etkileyecek boyutlara ulaşması, eylemiyle dünya savaşlarının son bulmasında oynadığı rol, geçmişte sahip olduğu "kutsal" özellikler olarak yad edilip, yine, günümüzde sınıf hareketinin eski gücünde olmadığını anlatmanın nostaljik gerekçesi haline geliyor. Akademi dünyası ve özellikle eski devrimciler bu tartışmaları yapadursun, işçi sınıfı şekillenmesini sürdürüyor. Bazen başını kaldırıyor. Örgütleniyor, yeni örgütlenme hamlelerinde bulunuyor. Bazı ülkelerde hükümetleri deviren hareketlerin ele başı oluyor. Sayısı artıyor. Sendikalaşma mücadelesini sürdürüyor. Grev yapıyor. Direniyor. Barikatlar kuruyor ya da toplantılar örgütüyor.

Birileri varlığını ya da gücünü tartışa dursun, işçi sınıfı var olmaya ve yaşmaya devam ediyor!

İşte Lenin, bu sınıfın eyleminin örgütlenmesine yardımcı olmak için tüm yaşamını adanmıştı. Devrimin güncelliğine yaptığı vurgu bu yüzden önemliydi. Birileri devrimle ilgili kehanette bulunmaya devam edebilir. Devrimciler açısından devrimin güncelliği, bir kehanet sorunu değildir. Devrimin güncel olduğunu düşünmek, günlük mücadelelere sırtını dönmek hiç değildir. Tersine, devrim olasılıkları üzerine düşünüp ahir ömründe bir işçi devriminin büyük ihtimalle gerçekleşmeyeceğine inanarak, gerçekte, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin günlük mücadelesine de düşük düzeyde katkı yapmak zorunda kalırlar. İşçi sınıfının aşağıdan eyleminin basıncı olmadan, bu eylem kapitalizmi her günlük talebin, her reform mücadelesinin içinde devrimci taleplerle sıkıştırılmadan en basit hakların kazanılabileceğini ya da korunabileceğini düşünmek için kapitalizm hakkında fazlasıyla iyi niyetlerle dolu olmak gerekir.

Şenol Karakaş

Tekel işçilerinin direnişini kimler bu hale getirdi?

Danıştay kararı ile gelen kısmi kazanımın ardından 78 günlük direnişini bitirerek evlerine dönenler, mücadelenin en önünde duran işçilerdi. Çadırların söküldüğü 2 Mart gününe kadar Ankara'da kalan bu dirençli kitlenin sayısı 1000'in altına düşmüştü. Sendika ve Türk-İş bürokrasisinin eylemi bitirmek yönünde sergilediği manevralarla binlerce işçi çöktan evine dönmüş, bunların 3200'ü hükümetin 4-C dayatmasına razı olmuştu.

Açık ki mücadeleyi bırakan bu kesimin saflara dönmesi, 1 Nisan'da yeniden Ankara'da buluşması kolay değildi. Tek Gıda İş Sendikası Başkanı Türkel'in "1 Nisan'a 1000'den fazla işçi gelmeyecek" talimatını bu kadar rahat verirken mücadeleden bıktırdığı kitlenin moralizliğine yaslanıyordu. Tabii bu talimatın yaptırımları direnişçi işçileri de etkiledi. Sendikaların otobüs kaldırmaması nedeniyle yüzlerce militan işçi Ankara'ya gelemedi. 1 Nisan tarihinde, sendika bürokrasisi dışında kendi olanaklarıyla Ankara'ya gelen kesim, hareketin fiili önderliğini oluşturan birkaç yüz kişilik dar bir gruptu.

Polis ablukası

Bu bir kaç yüz kişiyi binlerce polis karşıladı. Ankara, Kürt illerinde ve 1 Mayıs'ta İstanbul'da görmeye alışık olduğumuz bu türden polis ablukasını 19 Aralık 2000 katliamından bu yana görmemişti. İşçilerin gitmeye çalıştıkları Türk-İş binası çevresinde 500 metre çapında bir polis duvarı oluşturuldu. Kentin merkezine girişler yasaklandı. Türk-İş binası çevresinde ise ayrıca bir polis barikatı oluşturuldu.

Manzara korkunçtu, polis bir taraftan Türk-İş binasını koruyordu, diğer taraftan yürümeye çalışan işçilere azgınca saldırıyordu. Bu görüntü hükümetin işçi sınıfına olan kinini, sendikaların satılmışlığını, polisine neye hizmet ettiğini açıklıyor.

Görüntüde eksik kalan kareleri de eyleme müdahale etmeye

çalışan "ulusal sol" tamamlıyor. Darbecilerle aynı safta bulunmaktan çekinmeyen, bunca bölünmüşlüğe maruz kalmış işçi sınıfına milliyetçilik zehrini enjekte ederek Kürt-Türk ve Müslüman-laik ayırımına hizmet eden bu sol, sınıf saflarında ideolojik bozgunculuğa devam ediyor.

KESK'in dayanışması

İşyerleri elden çıkarıldığı için üretimden gelen güçlerini kullanma olanağı olmayan işçilerin kazanmak için zorlu engelleri aşması gerekiyor. İçi boşaltılmayan, kazanmaya yönelik somut talepler içeren bir genel grev gerçekleşmeden Tekel işçilerinin kazanması artık mümkün değil. Genel grevin önünde hükümet ve kolluk güçleri kadar Türk-İş bürokrasisi de dikiliyor. Bu bürokrasiyi hareket e geçirmeye zorlayacak yegane güç halihazırda Türkiye işçi sınıfının en militan ve öncü kesimini bünyesinde barındırdığını 1

Nisan eyleminde bir kez daha kanıtlayan KESK'tir.

KESK ise sürekli olarak ulusal solun basıncını yiyerek içi boşaltılmış eylemlere mahkum olmakta. Bu kısır döngüyü parçalayacak potansiyel mevcut. Hem sınıf içinde direnme eğilimi artıyor, hem de toplumun dinamik kesimleri, Kürt halkı, barış isteyenler, darbe karşıtları seslerini daha gür çıkarmaya başladılar. İşçi sınıfının hak kayıplarını gidermeye yönelik mücadelesini toplumun genelinin özgürlük taleplerini içeren mücadeleler ile birleştiren bir hattı örmemiz gerekiyor. Bu görevi yerine getirmemize yardımcı olacak önemli araçlara sahibiz. Barış için, Kürt halkının özgürlüğü için, sivil ve demokratik bir anayasa için, darbeler kapalı bir toplum için sürdürdüğümüz mücadeleler işçi sınıfı saflarındaki zehirli fikirleri yok etmeye yardımcı olacak.

Kemal Başak

Tekel işçilerine desteğe gelen 200 kişilik KESK korteji en vahşi saldırıya maruz kaldı. Ancak yılların mücadele deneyimine sahip KESK'li öncüler, kendilerine gözü dönmüş bir şekilde saldıran polise unutamayacakları bir karşılık verdi. Üzerlerine biber gazı sıkıldığı anda polis elinden tüpü alan bir kadın militan yüzlerce polisi gazla püskürtmeyi başardı.

2 bin savaş karşıtı barışın sesini yükseltti

2 Nisan günü İstanbul'da Kürt sorununda kalıcı ve adil çözüm talebi ile iki bin savaş karşıtı yürüdü. Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun Barış İçin Sanat Girişimi ile birlikte düzenlediği etkinlikte binlerce kişi "Savaşın sesini sustur, Barışın sesini yükselt" sloganları attı.

Kürt açılımı etrafında yaşananların ardından "Barışın sesini yükseltmek" sloganı etrafında yaklaşık 20 örgüt ile birlikte örülen kampanyanın sonunda yapılan yürüyüş, yaşanan tüm olumsuzluklara, estirilen linç havasına ve operasyonlara rağmen binlerce insanın barış talepleri etrafında birlik olduğunu gösterdi.

Yürüyüş BDP Grup Başkanveki Bengi Yıldız ve Küresel BAK Yürütme Kurulu üyesi Yıldız Önen'in Kürtçe ve Türkçe basın açıklaması okuması ile başladı. Ardından davullar ve ritimlerle Kürtçe ve Türkçe sloganlar atılarak, şarkılar söylenerek yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte 'Dengi de aştiye' (Barışa ses ver), 'Jin jyan azadi (Kadın, yaşam özgürlük) ve "'Bê ziman jyan nabe' (Dilsiz yaşam olmaz) gibi sloganların yanında 'Deniz ve mehtap' (Zerya u heyveron) ve 'Gel gel sarışınım gel' (Were were zerya min) şarkıları Kürtçe ve Türkçe

söyldü. Galatasaray Lisesi önünde ve Tünel Meydanı'nda kurulan sahnelerde söylenen şarkılara halay ve horonlarla eşlik edildi.

Akşam bastırılan yoğun yağmura rağmen yürüyüş büyük bir coşku ve keyifle devam etti. Yürüyüşün sonunda Tünel Meydanı'nda BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel bir konuşma yaptı. Tuncel konuşmasında " Bu akşam yapılan yürüyüş barış talebimizin göstergisidir. Biz yıllardır barış için sokaklardayız. Çekilen acıların son bulması için sokaklardayız. Artık geçmişte yaşanan acıların tekrarı istemiyoruz. Kürt halkının talepleri demokrasi, özgürlük, eşitlik ve adalet talebidir. Kürt sorunu bir asayiş değil tanınma sorunudur." dedi. Tuncel konuşmasında ayrıca, yıllardır yaşanan bu savaştan, ölüm haberlerinden ve gençlerin cenazelerinden bıkkınlığını ve barış talebinin artık sadece doğuda değil batıda, güneyde, her yerde dile getirildiğini belirtti. Ne Ceylanların ne de Serapların ölmemesinin yolu bugün burada olduğu gibi barışın sesini birlikte yükseltmekten geçer vurgusu ile biten konuşmanın ardından. Yürüyüş çekilme kardeşlik horunu ile sona erdi.

BDP Grup Başkanveki Bengi Yıldız ve BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel.

Eylem Taksim'de başladı, Tünel'de bitti. Yoğun yağmura rağmen 1,5 saat sürdü

Ahmet Yıldız burada! Katilleri nerede?

2008 yılının Temmuz ayında, babası tarafından, eşcinsel olduğu için öldürülen Ahmet Yıldız'ın davası bugün Üsküdar Bağlarbaşı Adliyesi'nde görüldü. İstanbul LGBTT (Lezbiyen Gey Biseksüel Travesti Transseksüel) Sivil Toplum Girişimi de katil zanlısının hala yakalanmamasını protesto etmek için adliyenin önündeydi.

15 Temmuz 2008'de eşcinsel olduğu için evinin önünde babası tarafından kurşunlanarak öldürülen üniversite öğrencisi Ahmet Yıldız'ın davası bugün Üsküdar Bağlarbaşı Adliyesi'nde görüldü. Duruşma öncesi adliye önünde toplanan kalabalık "Gözlerini kapama, kendini saklama, öldürülenler kardeşin, durmak yok sokağa" yazılı bir pankart açarak, "Ahmet Yıldız burada! Katilleri nerede?" "Homofobi, nefret... İnsansan reddet!" "Nefreti bitir, yaşamı getir" sloganlarını attı.

Katilin hala bulunamamasına tepki gösteren grup adına yapılan açıklamada "Bugün buraya sadece Ahmet Yıldız kardeşimizin katilinin bulunmasını talep etmek için gelmedik. Katilleri yaratan düzenin değişmesi gerektiğini haykırmaya geldik." denildi ve firarı babanın yerinin polis tarafından bilindiğini ancak gözaltına alınmadığını öne sürüldü.

Ahmet Yıldız'ın sevgilisi İbrahim Can ise yaptığı açıklamada babası tarafından kurşunlanarak öldürülen Ahmet Yıldız'ın daha önce de ölüm tehditleri aldığı, bu sebeple adresini ve telefonunu değiştirmek zorunda kaldığı, durumu Üsküdar Adliyesi'ne bildirip koruma istemesine rağmen hiçbir sonuç alamadığından bahsetti. Davayı, firarı baba Yahya Yıldız'ın aranmaya devam edilmesini kararla son buldu.

Zişan Tokaç

Emekliler çalışma hakkı istedi

Emekli-Sen, "Geçmişimize ve geleceğimize sahip çıkıyoruz" sloganı ile sloganlarla İzmir Bornova Meydanı'nda bir miting düzenledi. Emekliler, çalışarak kazandıkları haklarını ve gelecek kuşaklara devretmek istedikleri sosyal güvenli yaşam hakkı için yürüdü.

Emekliler yıllardır yaşadıkları sorunlara karşı ilk kez düzenlenen emekli mitingi ile çözüm istedi. DİSK'e bağlı Tüm Emekliler Sendikası'nın (Emekli-Sen) Bornova Cumhuriyet Meydanı'na düzenlediği mitingde, insanca bir yaşam istedi.

"Geçmişimize ve geleceğimize sahip çıkıyoruz" sloganı ile yapılan mitingde sendikaların Manisa, Akhisar, Ödemiş, Nazilli, Aydın, Karşıyaka ve Bornova şubeleri katıldı. Bornova Stadyumu önünde toplanan emekliler, sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü.

Yürüyüş esnasında sık sık "Sendika hakkımız söke söke alırız", "Emekliyiz, haklıyız, kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları atıldı.

Mitingin ana konuşmasını yapan Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, "Demokrasi mücadelesinden emekli olunmaz" diyerek mücadele eden bütün emeklileri selamladı. Ankara'da TEKEL işçilerine yapılan müdahaleyi kınayan Beysülen, direnişteki TEKEL ve TARIŞ işçilerine "Mücadeleniz mücadelemizdir" diye seslendi.

Beysülen konuşmasında, hükümetin uyguladığı yeni-liberal politikaları eleştirdi. Emekli-Sen Başkanı şöyle konuştu: "Emeklilerin alınteriyile kurulmuş olan birçok kamu kurumu özelleştirme adı altında sermayeye peşkeş çekildi. Genç ve sağlıklı iken, bu ülkede yıllarca çalıştık, vergi verdik. SSK, Emekli Sandığı veya Bağ-Kur'a yaşlılığımızda emekli maaşı, hastalandığımızda sağlık hizmeti versinler diye prim ödedik. Şimdi sosyal güvenlik kurumları SGK çatısında birleştirildi. Maaşlarımız açlık sınırının altında, çalışırken ödediğimiz primlerle hak ettiğimiz sağlık hizmetine son zamanlarda cebimizden ödeme yapıyoruz. Yıllarca ödediğimiz primlerle ücretsiz almayı hak ettiğimiz sağlık için şimdi neden cebimizden ödeme yapmak zorundayız?" diye sordu.

Beysülen, milyonlarca emeklinin aldıkları maaşla geçinemediğini söyledi. "Emeklilerin yüzde 75'i açlık sınırı altında maaş alıyor. Yetmeyen maaşları nedeniyle emekliler yeniden çalışmak zorunda kalıyor" dedi. 15 yıldır sendikal mücadele yürüttüklerini belirten Beysülen konuşmasını şöyle bitirdi: "Emekli-Sen 'Hak verilmez alınır! Bilinci ile önüne çıkarılan tüm engelleri kararlılıkla aşarak yoluna devam ediyor. Haklı mücadelemiz sürecektir."

Emin Şakir

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi
ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeledenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini destekler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazışları
Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa
Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstan-
bul ■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı,
İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın,
iki haftada bir yayınlanır. www.sosyalistisci.org

özgürlük için marksizm 2010

22-23-24 Nisan
İstanbul
Bilgi Üniversitesi
Dolapdere
Yerleşkesi

28 şubat 2010, "Bin yılın sonu: Erken final" yürüyüşü - Binlerce insan öz-öz-özgürlük sloganını atmıştı.

■ Marksizm tartışmaları 1992'den bu yana yapılıyor. DSİP ev sahibi, ancak kürsüyü farklı mücadele ve geleneklerden gelenlerle paylaşıyor.
■ Her bir toplantı 1 saat 15 dakika sürüyor. Sunuşların ardından tüm katılımcılar söz alarak tartışabiliyor.
■ Toplantılara katılmak için bir davetiye almanız yeterli.
■ Bilgi Üniversitesi Dolapdere Yerleşkesi, Taksim Atatürk Kültür Merkezi önünden düzenli olarak servis kalkmaktadır.
■ Kayıt ücreti: 5 YTL'dir.
Kayıt ve iletişim:
0536 335 10 19 – 0539 982 22 17
İletişim@marksizmfestivali.org
DSİP İstanbul İl Örgütü: İstiklal cad.
Bekar sok. 16/4 - Beyoğlu
www.marksizmfestivali.org

	11.00 - 12.15	13.00 - 14.15	15.00 - 16.15	17.00 - 18.15	19.30 - 20.30
22 Nisan Perşemb			Sosyalizm ve din Ömer Laçiner Ferhat Kentel Volkan Akyıldırım	21. yüzyılda emperyalizm ve küresel politikalar Yıldız Önen Stefan Bornost Ali Bilge	Darbeler, demokrasi ve özgürlük mücadelesi Yıldray Oğur Kerem Kabadayı Avi Haligua
23 Nisan Cuma	Kemalizm ve sol Mete Tunçay Şenol Karakaş	Cinsiyetçilik ve kadının kurtuluşu Özden Dönmez, Nurdan Düvenci	Troçki'den sonra troçkizm Tolga Tüzün - Ayşe Demirbilek	Sosyalizm ve demokrasi mücadelesi Ahmet İnsel Roni Margulies	Kürt sorunu çözülüyor mu? Ayşe Batumlu Sebahat Tuncel Doğan Tarkan
24 Nisan Cumarte	Karl Marks'ın devrimci fikirleri Sinan Özbek Şenol Karakaş	Yunanistan, kriz ve direniş Yorgo Pittas, Ersin Tek	Özgürlük hayal mi? Harun Tekin Meltem Oral Doğan Tarkan	Özgürlüğü birlikte kazanalım Hayko Bağdat, Bülent Somay, Metin Kılınc Mücteba Kılıç, Özden Dönmez	
		1915'ten 2010'a: İttihatçı zinhayet Hayko Bağdat, Pakrat Estukyan, Canan Şahin	Almanya ve Yunanistan'da Yeni Sol Yorgo Pittas Stefan Bornost		
		Başka dünyalar: bilimkurgu ve gelecek Bülent Somay			